

YAHUDİ PERSPEKTİFİNDEN
ANTI-SİYONİZM

IHRC (The Islamic Human Rights Commission)
ve **NEDA**'nın katkılarıyla...

First published in Turkey, 2010
by Islamic Human Rights Commission
PO Box 598, Wembley, HA9 7XH
© 2010 Islamic Human Rights Commission

Printed by Mube Matbaa, Istanbul
Photo courtesy and copyright Neturei Karta

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced or utilised in any form or by any means electronic, mechanical, or other means, now known or hereinafter invented, including photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, without permission in writing from the publishers.

ISBN 978-1-903718-41-4

YAHUDİ PERSPEKTİFİNDEN **ANTI-SİYONİZM**

DESTEKLEYEN ORGANİZASYONLAR

Friends of Al-Aksa • The 1990 Trust • Neturei Karta • Crescent International
Institute of Contemporary Islamic Thought • Innovative Minds • Justice for
Palestine Committee • Isalm Channel • Muslim Weekly
Muslim Association of Britain Scottish Paletsine Solidarity Campaign

TARİH

2 Temmuz 2008

YER

Doğu ve Afrika Çalışmaları Okulu • Londra Üniversitesi
Tornhaugh Street, Russel Square • London WC1H 0XG

ÇEVİREN

Özlem Özer

REDAKSİYON

S. Gül Arıman • Ömer Şarlak • Nida Nalçacı

İÇİNDEKİLER

Önsöz... 7

Türkçe Baskı İçin Önsöz... 9

Çevirmenin Önsözü... 11

Katılımcılar Üzerine Notlar... 13

Siyonizme Karşı Dini Görüş..... 19

Rabbi Weis

Anti Siyonizm Anti-Semitizm Değildir.....31

Rabbi Ahron Cohen

Yahudi Geleneğinde Şiddet Kullanımı ve Siyonist Uygulama.... 40

Yakov m Rabkin

Apartheid İsrail ve Ulusal Hür İrade (Kendi Geleceğini Saptama)

İçin Siyonist İddia.....49

Uri Davis

Siyonizm'e Muhalefet: Dayanışma Hareketinin

Merkez Stratejis.....56

Ronald Rance

Siyonizm'e Batılı Devletlerin Desteği: Strateji İçin Çıkarımlar.... 66

Les Levidow

'Medeniyetler Çatışması' Bağlamında İsrail..... 73

Michael Warchawski

ÖNSÖZ

Burada yayınlanan bildiriler, organizasyonunu İslami İnsan Hakları Komisyonu'nun (IHRC) ve NEDA'nın üstlendiği "Siyonizm'e Karşı Yahudi Perspektifleri Konferansı'nda", Londra Üniversitesi Doğu ve Afrika Çalışmaları Okulu (SOAS)'ın ev sahipliği ile 2 Temmuz 2006 tarihinde Brunei toplantı salonunda sunulmuştur. Tüm bildirilerin ses kayıtları "<http://www.ihrc.org.uk/060702>" adresinden online olarak dinlenebilir. Yayıncılar, bu kitapçıkta bahsi geçen mevzuların, kritik bir düşüncenin sert eleştirilere maruz kaldığı ve marjinalliğe itildiği bir zamanda, verimli tartışmalara ve düşüncelere ilham vermesi umudunu taşımaktadırlar. Bu kitapçıkta çalışmaları yayımlananlar ortodoksundan sekülerine, sağcısından solcusuna geniş bir yelpazede birbirinden farklı özgeçmişlere sahip kimselerdir. Umuyoruz ki bu çalışma, ezilenlerin dayanışması ve kritik düşünce yolculuğuna başlamak ve devam etmek için bir ilham olur.

İslami İnsan Hakları Komisyonu (IHRC)

TÜRKÇE BASKI İÇİN ÖNSÖZ

“Siyonizme Karşı Yahudi Perspektifleri” isimli bu raporu Türk halkına sunmaktan gurur duyuyoruz. Yakın dönemlerdeki özellikle 2008-2009 yılları içinde Gazze’ye yönelik Siyonist saldırılar ve barbarlıklara karşı verilen uluslararası mücadele ve yardım kampanyalarında Türkiye’deki aktivisler hep en ön cephede yer almışlardır.

Bu bağlamda bu raporun Türkçeye çevrilmesiyle birlikte Filistin yanlısı aktivizmin Türkiye’de yeni bir perspektif kazanarak, adalet için verilen uluslararası mücadelede köprüler kurulacağını ümit etmekteyiz. Siyonizm hakkında ki bir çok yanlış anlaşılma Siyonistlerin kendi iddiaları neticesinde ortaya çıkmıştır. Bunlar arasında Siyonizm ile Yahudiliğin eş kavramlar oldukları ya da Siyonizmin Yahudilerin mutluluk ve refahı için tek meşru yöntem olduğu en önemlileridir. Bu eserdeki konuşmacıların ortaya koydukları gibi yukarıda bahsedilen Siyonist iddiaların hiç birinin aslı yoktur. Ve bu düşünceler “İsrail” içindeki ve dışındaki Yahudiler arasında genel kabul görmüş görüşler değildir. Dolayısıyla uluslararası adalet uğruna mazlum insanlarla dayanışma içerisinde olanların bu Siyonist propagandanın farkına varmaları gerekmektedir.

Bu eserde Neturei Karta üyesi hahamardan ve Profesör Yakov Rabkin gibi akademisyenlerden Museviliğin geçmişten beri net bir

şekilde bir Yahudi devleti kurulmasına karşı çıktığı hatta nefret ettiğini argümanları ile okuyacaksınız. Öte yandan Michel Warschawski gibi uzun yıllar aktivistlik yapmış kişilerden ise Yahudilerin self-determinasyonun aşırı milliyetçi ‘dini’ bir devletin varlığını gerektirmediği bunun yerine eşit düzeyde vatandaşlık gerektirdiği iddialarını okuyacağız.

Filistin ya da adalet için yapılan başka mücadeleleri verenlerin kendileri gibi düşünen diğer insanların varlığını reddetmeleri en basit şekilde ifade edersek kabul edilemez. Yakın dönemde Sayın Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’a İsraili eleştirdiği için vurulan Anti-Semitist yaftası Siyonistler tarafından ustaca kullanılarak İsrail’in işlediği insanlık suçlarına karşı çıkan herkesi lekelemeye çalışmaktadır. Okuyacağınız bu esere katkıda bulunanlar, bu tür suçlamaların mesnetsiz ve saçma olduğunu kanıtlayacaktır. Başbakan Erdoğan tarafından ifade edilen görüşler Yahudi yazarlar ve aktivistlerle aynı doğrultudadır.

Konferansa katılan konuşmacıların bütün görüş ve analizlerini IHRC olarak paylaşmasak da genel olarak Siyonizme karşı mücadele eden farklı perspektifleri bilmenin önemini kavramamızın gerektiğine inanmaktayız.

ÇEVİRMENİN NOTU

Çevirisinden zevk duyduğum bu çalışmada metinlerin konuşmalardan derlenmiş olması anlam bütünlüğünün sağlanmasında çeşitli sıkıntılara sebep olmuştur. Konuşma diline has sık tekrarlar ve birbirine bağlanmış cümleleri çevirirken olabildiğince anlamı değiştirmeden düzeltmeler yapmaya gayret ettim ve metinleri bazı dipnotlarla desteklemeye çalıştım.

Metinlerin ses kayıtları ve İngilizce asılları için <http://www-ihrc.org.uk/060702/> web sayfası ziyaret edilebilir.

Özlem ÖZER

KATILIMCILAR ÜZERİNE NOTLAR

**Haham
Yisroel
Dovid
WEISS**

Soyu Macar Yahudilerine dayanmaktadır. Büyükannesi ve babası Auschwitz'de Naziler tarafından yok edilmişlerdir. Kendisi şu anda Newyork'ta yaşamaktadır. Haham Weiss, Ortodoks bir Yahudi grubu olan ve Siyonizm'in tüm formlarına karşı çıkan Neturei Karta'nın uluslararası sözcüsüdür. 2001'de, Güney Afrika'da İslami İnsan Hakları Komisyonu (IHRC) delegasyonunun bir parçası olarak yapılan ırkçılığa karşı Birleşmiş Milletler (BM) Durban Dünya Konferansı'na katıldı. Ayrıca Haham Cohen'le birlikte Filistin davasını savunan Uluslararası Parlamenterler Birliği'nin ikinci konferansına da katıldı ve burada grubunun Anti-Siyonist inançları hakkında konuştu. Konferans 2007'nin Şubat ayında Beyrut'ta yapıldı.

**Haham
Ahron
COHEN**

Filistin davasına sempati duyan pek çok Ortodoks Yahudi'den biridir. Kendisi Anti-Siyonist bir grup olan *Neturei Karta*'nın İngiliz kökenli mensuplarından biridir. Haham Cohen'in Musevilik dininin Siyonizm karşıtlığı konusunda pek çok konuşmaları vardır. Musevi cemaati içerisinde dini görevlerde yer almakta ve özellikle gençlerin eğitilip sağlıklı ve doğru davranışlar kazanmalarına yardım etmekte meşguldür.

**Yakov
M.
RABKIN**

Yakov Rabkin, Montreal Üniversitesi'nde görev yapan bir tarih profesörüdür. Orijinali 2004'te Fransızca olarak basılan son kitabı, İngilizce olarak Nisan 2006'da *A Threat Within: History of Jewish Opposition to Zionism- İç tehdit; Musevilerin Siyonizm Karşıtlığının Tarihi*) adıyla yayımlanmıştır. Aynı kitabın Arapça çevirisi de 2006 Mayıs ayında Beyrut'ta CAUS tarafından yayımlanmıştır.

**Uri
DAVIS**

Kendisini, Filistin Yahudisi olarak tanımlamayı tercih eden İsraili bir akademisyendir. Filistin'in henüz bölünmediği 1943 yılında doğmuştur. Şu anda İsrail'in kuzeyindeki Sakhnin'de yaşamaktadır. 1968 yılında Kudüs'deki İbrani Üniversitesi'nin Felsefe ve Arapça bölümlerinden mezun olmuştur.

Özellikle İsrail ve Ortadoğu'da vatandaşlık, Apartheid¹ ve demokrasi konularında yoğunlaşan pek çok kitap yazmıştır. 1995'de "Sınırları Aşmak: Anti-Siyonist Bir Filistin Yahudisinin Otobiyografisi" ismini taşıyan otobiyografisini yayımladı. Kendisi Filistin'de İsrail Apartheid'ine karşı bir hareket olan MAIAP'ın kurucu üyelerinden birisidir. Doktor Davis, İsrail'de İnsan Hakları Koruma Derneği

1 Güney Afrika Cumhuriyeti'nde 1948 - 1994 yılları arasında, Ulusal Parti hükümeti tarafından uygulanan ırkçı ayrımcılık sistemidir. Ayrımcılık kelimesi tam olarak karşılamadığından Apartheid kelimesi çevrilmemiştir. Ç.N.

Al-Beit'in de dahil olduğu pek çok organizasyona da katılmıştır.

Kendisi şu anda İngiltere'deki Durham Üniversitesi'nde Ortadoğu ve İslami Çalışmalar Enstitüsü ile Exeter Üniversitesi Arap ve İslami Çalışmalar Enstitüsü'nde onursal araştırma görevlisidir.

Roland RANCE

Uzun yıllar Kudüs'te yaşamış, çalışmış ve otuz yılını birleşik, demokratik ve laik bir Filistin için kampanyalar yaparak geçirmiş Anti-Siyonist bir İngiliz Yahudisidir. Yıllarca İsrail Filistin ve İngiliz politikasında sosyalist bir aktivist olmuş ve Siyonizm'e Karşı Yahudiler Organizasyonu'nun başkanlığını yapmıştır.

Roland Rance aynı zamanda Return dergisinin editörüdür. "İsrail Dönüş Kanununa Karşı Filistinlilerin Dönüş Hakkı Yanında" ve "1987'de Anti-Siyonist Yahudiler" açıklamalarını kaleme almıştır. Orta Doğu'daki makalelerinden oluşan derlemeleri "Uluslararası Sosyalist Grup" tarafından, "İkinci İntifada" başlığı altında basılmıştır.

Bkz: <http://www.isgfi.org.uk/archives/press/psi/psi00.htm>

Les Levidov

2001 Yılında Londra'da kurulan Suç Örgütlerine Karşı Mücadele Kampanyası'nın (CAMPACC- Campaign Against Criminalising Communities) başından beri aktif bir destekçisidir. Bütün Anti-Terör kanunlarına

karşı çıkarken CAMPACC İnsan hakları mücadeleleriyle avukatlar, göçmen gruplar ve bu kanunların hedef aldığı bireylerle bağlantı kurar. Les Levidov bu çalışmasında bize İtalya, İrlanda, Chiapas² ve Filistin'de devlet terörüne maruz kalan insanlarla olan uzun dayanışmalarından elde ettiği deneyimlerini dile getirdi.

İlk İntifada sırasında aktif bir şekilde yürütme kurulunun bir üyesi olarak Filistin Dayanışma Kampanyası'na katıldı. Pek çok diğer üyeyle birlikte Yahudilerin "Dönüş Yasası" dediği yasa karşısında Filistinlilerin dönüş hakkından yana olan Return Magazin'in yönetim kurulunda yer aldı.

(les.levidov@btinternet. com)

Michael Warchawski

Tecrübeli bir gazeteci ve bir barış aktivistidir. Bir hahamın oğludur ve 16 yaşındayken Tevrat üzerine çalışmalar yapmak için İsrail'den ayrılmıştır Kudüs'deki "Alternatif Bilgi Merkezi"nin (AIC) kurucu üyelerinden birisidir ve İsrail solunun tanınan bir figürü haline gelmiştir. AIC iki taraf arasında işbirliği geliştirmeye çalışan, Filistin ve İsrail toplulukları üzerine yapılan politik analiz ve araştırmaları yayınlayan bir Filistin-İsrail haber organizasyonudur. Radikal politikaya katılımı onu farklı gruplar arasında birlikler kurmaya yöneltmiş ve kötü namıyla ün salmış İsraili Shin

2 Meksika'nın güney bölgesi.

Bet ajanlarının hedefi haline getirmiştir. Kendisi 20 gün hapiste kaldıktan sonra burada yaşadıklarını anılar halinde yayımlamış ve bu eseri ile ödül almıştır. İsrail ve Filistin'i konu alan diğer Warchawski Kitapları: Le Defi Binational ve Toward an Open Tomb: The Crisis of Israeli Society.

SIYONİZM'E KARŞI DİNİ GÖRÜŞ

Rabbi Yisroel David Weiss, Brooklyn, ABD

Tanrı'nın yardımıyla, her şeye kadir olana dua ediyorum ki bana bilgelik ihsan etsin ve herkes tarafından öğrenilmesi ve anlaşılması gereken Tevrat gerçekleriyle kendi bilgisini size iletmeme izin versin. Bunu yaparak Tanrı'nın ismini kutsallaştırabilir ve O'nun barış (shalom) olan isminin gereğini yerine getirebiliriz. Ve son olarak Tanrı'nın adı ve O'nun doğruları dünyanın her yerinde kabul edilmeli ve uygulanmalıdır. Amen.

Öncelikle İslami İnsan Hakları Komisyonu'na (IHRC) ve NEDA'ya teşekkür ederim. Beni buraya davet ederek beni onurlandırmış oldular ve Tanrı'nın ismini kutsama ayrıcalığını bana tanıdılar. Tanrı onları iyi yöndeki çabaları için başarılı kılsın. Buraya gelip bizi dinleyen Müslümanlara, Araplara veya dünyanın değişik bölgelerinden gelip olup bitenler ve Filistin halkına yapılan adaletsizlikler hakkında kaygılanan herkese teşekkürler.

Bugün, Tanrı'nın yardımıyla, sunacağımız konu Yahudilik ve Siyonizm arasındaki farktır. Tüm dünya bu ikisini, eşit kabul ediyor ve aynı şeyler olduklarını düşünüyor: "Yahudilik Siyonizm'dir. Bir İsrail devleti vardır, bu Siyonist bir devlettir ve Yahudi devletidir". Genelde dünyanın gözünde bunların hepsi aynıdır. Doğru

olan ise Siyonizm'in ve Musevilik'in taban tabana zıt olmasıdır. Musevilik İbrahim'in, Yakup'un ve İshak'ın torunları tarafından binlerce yıldır uygulanır. Oysa Siyonizm sadece yüz yıllık bir harekettir ve dinsiz Yahudiler tarafından kurulmuştur; Theodore Herzl gibi dinden nefret eden kimseler tarafından. Siyonistler dini terk etmişlerdir ve milliyetçilik ve materyalizm uğruna Museviligi bir din olmaktan çıkarıp materyalist bir varlığa dönüştürmeyi istemektedirler ki bu dinden tamamıyla kopuşu ifade eder. Tabi ki her materyalizmde diğer her şey de olduğu gibi, pratik amaçlar için uzlaşmalar vardır. Bu bağlamda Siyonizm Yahudiliğe, İslama ve Hıristiyanlığa Filistin toprakları içinde ibadet serbestliği verdi. Ancak kendileri için uygun olan yere kadar.

Siyonizm, Tanrısızdır. Tümüyle küfürdür. Dindarlığa karşı bir isyandır. Amacı Yahudi insanları dindarlıktan ayırmak ve isteklerini tamamen değiştirmek; özünde Yahudi olan neyse onu değiştirmektir.

Neden Yahudilik ve Siyonizm arasındaki farkı anlamak bu kadar önemlidir? Yetenekli bir konuşmacı olmamama rağmen neden söylediklerimi dinlemek bu kadar önemlidir? Aslında Yahudi öğretileri arasında Musa'nın konuşmasında bir özür olduğuna dair bir özdeyişi vardır, Tanrı özellikle böyle olmasını istemiştir. Böylece insanlar onun çok iyi bir konuşmacı olduğunu söyleyemeyeceklerdir. Kıvrak diliyle insanları ikna ettiğini iddia edemeyeceklerdir. Tanrı istedi ki insanlar şunu anlasın; O ne söylüyorsa tamamen doğrudur ve bunların onun konuşma becerisiyle bir alakası yoktur. Ben Kutsal Tanrı'nın adının anıldığı bu büyük meselelerde konuşmak için yeterli birisi değilim ama size şunu ifade etmek isterim ki bu konular çok önemlidir. Dolayısıyla beni dinlemede sabırlı olmalısınız ve beni anlamaya çalışmalısınız. Çünkü söyleyeceklerim gerçektir ve biz açıkça bunun neden gerçek olduğunu Tanrı'nın da yardımıyla göstermeye çalışacağız.

Yahudilik ve Siyonizm arasındaki farkı anlamamanın önemini maddeler halinde kısaca açıklayacağım:

İlk olarak söylediğim gibi Tanrı'nın adının kutsallığını kullanmak için Siyonistler her şeyi Tanrı adına yaptıklarını söylerler ama bu kesinlikle yanlıştır.

İkinci olarak, Yahudilerle Müslümanları ve dünyadaki Arapları barıştırmak istiyoruz. Çünkü biz bin seneden fazladır birlikte yaşıyoruz ve aramızda çok büyük bir ayrılık tahrir ediliyor. Bir trajedi yaşanıyor ve biz bu yanlışlığı düzeltmeliyiz. Siyonizm Yahudilik değildir. Çünkü Tanrı barış ismiyle de anılır. Bu, onarımı yani Yahudilerle Müslümanları ve Arapları uzlaştırma işini başlatmamıza yardımcı olacaktır.

Üçüncü olarak, Siyonizm'in yol açtığı bu kan dökme olayı Filistin'de Siyonist hareketin başladığı şu yüz yılda büyük ve sonu gelmez bir katliama sebep oldu. Tüm bunların sebebi Siyonist düşüncedir ve Tanrı'nın yardımıyla biz buna bir son vermek istediğimizi size göstereceğiz.

Müslümanların ve Arapların şeytani yaratıklar oldukları propagandasını durdurmak istiyoruz. En ileri seviyede olduğu düşünülen Batı uygarlığının bile Müslümanlık hakkında yeterli bilgi sahibi olamadığını görüyoruz. Onlar, Araplar ve Müslümanlarla beraber yaşayan insanlara yani bize bakıp Müslümanlar hakkında fikir edinmeye çalışıyorlar. Biz Yahudiler olarak Hıristiyanlarla beraber yaşadık ve aramızda dini ve kültürel bağlar bulunmaktadır. Batı o yüzden kendi kültürünü Judeo-Hıristiyan olarak tanımlamaktadır. Eğer tarihin gerçeklerini Yahudilerden öğrenirlerse bizim bir arada en iyi şekilde yaşabildiğimiz yerin Arap-İslam toprakları olduğunu görebileceklerdir. Çünkü Araplar ve Müslümanlar Yahudilere karşı en konuksever insanlardır. Tarih boyunca bizim için güvenli bir sığınak olduklarını göstermişlerdir. Henüz İnsan Hakları Örgütleri ortaya çıkmadan, kimse Yahudilerin katline hayır diyemezken ve Araplar ve Müslümanlar kimseye hesap vermek zorunda değilken, biz onlarla birlikte güvenle yaşayabiliyorduk. Bu durum şunu gösteriyor ki, bu topraklarda dinî bir ça-

tışma yoktur. Batı uygarlığı şunu anlamalı ve kabul etmelidir ki; Müslümanların barbar olarak tanımlanması bir propaganda ürünüdür ve hiçbir gerçeğe dayanmamaktadır. İnsanlara gerçeği açıklarsak ve gözlerini açarsak yanlış bir tarih örgüsüyle kandırıldıklarını görebileceklerdir.

Aydınlatmak istediğim konulardan birisi de günümüzde çok konuşulan Anti-Semitizm meselesidir. Siyonizm'e karşı konuşan herkes Anti-Semitik olmakla yaftalanmaktadır. Bunun nedeni de Yahudilikle Siyonizmi aynı göstermeye çalışan propagandadır. Tekrar belirtmeliyim ki Yahudilik ve Siyonizm birbirinden kesinlikle ayrılmalıdır. Size bu muazzam farkı Tanrı'nın yardımıyla açıklayacağız ve anladığınızda Siyonist devlet İsrail'in mezalimleri aleyhinde konuşmaktan ve Anti-Semitik olarak yaftalanmaktan korkmayacaksınız.

Bir şikâyetle doktora gittiğinizde onun size ağrı kesiciler vermesi yeterli olmaz. Sorunun kaynağını bilmeli ve sizi ona göre tedavi etmelidir. Tıpkı bunun gibi, biz de Filistin'de yaşanan büyük düşmanlığın, kan dökmenin ve acıların sebebini bilirsek çözüm bulmamız mümkün olabilir. Son olarak Tanrı'nın isimlerinden birisi de doğrudur ve doğruyu bilmek inançlı olmanın gereğidir. Bize bu emredilmiştir. Bu kısa zaman diliminde yapılması gereken çok şey var ve biz bu konuların hepsine değinmeye çalışacağız.

Yahudilik binlerce yıllık bir dindir ve ruhani bir olgudur. Tanrı Yahudilerle bir bağ kurmuştur ve biz de bu yüzden O'na hep hizmet etmeliyiz ve O'nun merhametli tarafını taklit etmeliyiz. O, Sina Dağı'nda Musa'ya kitap vererek bu bağı kurmuş oldu ve bizden O'na uymamızı istedi. Musa'nın 5 kitabında bahsedildiği gibi bunu yaparak kutsallaşacaktık ve O da vaad ettiği topraklara bizi kavuşturacaktı. Biz daha kutsal değere önem verdiğimizde, O da bize kutsal topraklarda ona ibadet edebilmeyi bahşedecekti.

Tanrı, kutsal kitapta buraların kutsal topraklar olduğu ve bu-

rada, kutsal topraklarında yaşayabilmemiz için belli bir kutsallık derecesinde olmamız gerektiği konusunda bizi pek çok kez uyarmıştır. Tevrat pek çok kez ikaz etmiştir ki, Tanrı'ya karşı günah işlerseniz, toprağa karşı saygısızlık ederseniz toprak sizi reddeder, geri kusar. Yani biz, bu yüksek kutsiyet mertebesinde bulunmak için dikkatli olmak zorunda olduğumuz noktada uyarıldık. Eğer böyle olmazsak tıpkı toprağın saflığını bozmaya teşebbüs eden günahkâr Kenan kavmine olduğu gibi toprağın kendisi bizi reddedecektir.

Şu da ilginçtir ki, Kutsal Kitap'la uğraşan herkesin bildiği gibi bu topraklara gelmek konusunda Yahudiler hayli isteksizdiler. Onlar gelip bu toprakların ve insanların yönetimini devralmakla ilgilenmediler. Bu onların isteklerine çok aykırıydı. Aslında onlar cezalandırıldılar çünkü Tanrı gitmek zorundasınız dedi ve biz de gitmek zorunda kaldık. Agresif değildiler; gitmeye zorlandılar ve gitmek istemedikleri için de cezalandırıldılar. Çünkü bu Tanrı'nın emriydi. Onlar askeri güce mi uydular?

Bir kimse *Joshua* kitabını incelediğinde daha da açık görecektir ki, Tanrı bir mucize yarattı; onlar *Erika* (Jericho) şehrini duvarlarla çevirdiler ve duvarlar toprağa gömüldü. Bu mucizevi bir olaydı, Tanrı'nın iradesiydi. Bir de şimdi Siyonistlerin durumunu görelim; bütün silahlı güçleriyle duvar çevresinde dolaşsınlar bakalım. Caterpillar³ markalı iş makinaları olmadan bir şey yapabilecekler mi? Demek ki *Erika* şehrinin duvarlarının toprağa gömülmesi Tanrı'nın iradesiydi, Caterpillar Tanrı'nın iradesi değildir. Demek ki bu durum uhrevi bir içeriğe sahip, Siyonistlerin yanlış yorumladıkları gibi bir şey değil. Neticede, tüm peygamberlerin -

3 Turkiyede CAT olarak da bilinen bu marka İsrail'in Filistinlilerin evlerini yıktıkları ya da duvar yapımında kullandıkları iş makinalarını üretmektedir. Bu markanın ürünleri uluslararası kampanyalar vasıtasıyla boykot edilmektedir. Bkz. (<http://www.stophthewall.org/worldwideactivism/903.shtml>) Ç.N.

Jeremiah, Ezekiel, İsaiah- kitaplarına baktığımızda açıkça göreceksiniz ki Yahudiler, sürekli topraklarından sürülecekleri konusunda uyarıldılar. Üzülerek ifade ediyorum ki sonunda sürüldüler de. Çünkü yüksek bir dini mertebede değillerdi. Yani fiziksel zayıflığımızdan dolayı değil.

Musa'nın beş kitabı üzerinde çalışırsanız göreceksiniz ki, kaybettikleri savaşı kazanmaları için uygun bir zaman değildi. Çünkü onlar ya günah işlemeye başlamışlardı ya da yanlış bir şeyler yapmışlardı. Bir savaşı kazanma zamanı geldiğinde ise mucizevi olarak kazandılar; Makabi'ler⁴ bunun en güzel örneğidir. Makabi'ler Yahudiler tarafından çoğunluğa karşı azınlığın kazandığı zafer ve güç sembolü olarak kullanıldı. Makabi'ler, Yunanlıların Yahudi topraklarını işgal ederek Yahudilerin ibadet etmesi, tatil gününü kutlaması ve sünnetleri yerine getirmelerinin yasaklandığı ve buna uymayanların ölümle cezalandırıldığı bir dönemde yaşamıştır. Bizde bir kural vardır; ikamet ettiğimiz ülkeye sadık kalırız. Yahudiler bunu kabul eder. Ama eğer Tanrı'nın isteklerinin karşısı olan bir şey yapmamız emredilirse işte o zaman hayatlarımızı feda ederiz. Sonuç olarak Yahudiler, Yunanlılar topraklarını yönetirken onların kurallarına uydular. Vergilendirme ve buna benzer diğer konularda biz krallıklara sadığızdır. "Size sadığız ama bizi *Sebt gününden* (Cumartesi tatil kutlaması) alıkoyarsanız ya da diğer ibadetlelerimizi engellerseniz işte o zaman bizim için köpekten farksız olursunuz". Bunu Danyal Peygamber söylemiştir. Eğer Tevrat'ın Danyal bölümüne bakarsanız şöyle dediğini görürsünüz: Bizden vergi isterseniz kralımızsınız, ama bizden Tanrı'ya karşı görevlerimizden vazgeçmemizi isterseniz, biz bunun yerine hayatlarımızı vermeye razıyız. Sonra baş rahip ve çocukları kılıçlarını ve kalkanlarını alıp çıkarlar. Çünkü o zaman ne tanklar ne de Fantom

4 Makabi'ler II. yüzyılda yaşamış Yahudi lider Judas Maccabaeus'un takipçileridir.

savaş uçakları vardı. Kalkanlarına “emir sizin Tanrınız kadar kuvvetlidir” yazdılar. Çıktılar ve binlerce insanla savaştılar.

Şimdi size soruyorum; tanıdığınız ve bildiğiniz en güçlü insanı düşünün. Düşünün, sizce beş kişinin binlerce insanla savaşması mümkün müdür? İmkânsızdır. Neticede onlar da öldürüldüler. Birisi başlarına büyük bir kaya parçası attı ve onları öldürdü. Onların verdiği mücadele mucizevî bir şey. Neden? Çünkü onlar kutsal insanlardı, Tanrı adına savunma yapıyorlardı ve sonunda Tanrı savaşı zaferle tamamladı. Tabi ki, Siyonistler konuyu çarpıttılar; azınlığa karşı çoğunluğu, az Siyonist’e karşı çok Arap şeklinde yanlış yorumladılar. Sadece onların tarihi nasıl yorumladıklarını anlamanızı istiyorum. Bu fiziksel olarak imkânsızdı.

Makabi’ler, ABD’ye gidip hayalet Fantom savaş uçakları istemediler. İsteseler de bir yardımcı dokunmazdı çünkü Fantom savaş uçakları için kullanacakları petrolü yoktu. Her neyse konu sadece şu idi: Ruhanilik! Ama sürgüne gönderilme vaktimiz geldiğinde de sürgüne gittik. Bu Tanrı’nın emriydi ve bunu kabullendik. Tıpkı bir babanın çocuğunu kötü davranışları yüzünden cezalandırmak için ona on dakika şu köşede bekleyeceksin demesi gibi. Peki, bu çocuk iki dakika sonra kendini toparlayıp baba artık ben iyi bir çocuk oldum ve burayı terk edip sana geleceğim dediği zaman babası tüm hatalarını görmezden gelip ondan hoşnut olur mu? Tabi ki hayır, aksine cezasını tamamlamasını ister. Tanrı da Yahudileri İsrail’deki kutsal topraklardan kovdu. Biz Tanrı’ya inanan Yahudiler olarak, binlerce yıldır bu acı ilacı kabul ettik. Şöyle denir ‘sabrın faziletiyle sürgünden çıkarılacağız’. Tanrı bizim çocuğumuza duyduğumuzdan daha fazla merhamete sahiptir. Tanrı bizim ve tüm insanların acısını hisseder. Bizi sürgüne göndermesinin fiziksel kusurlarımızla hiçbir ilgisi yoktur. Bizim manevi eksikliklerimiz vardı ve Tanrı bizi bu yüzden sürgüne yolladı. Ve yine biz kendi eksikliklerimizi tamamladığımızda Tanrı metafiziksel ve uhrevî gücüyle bizi sürgünden kurtarabilir; işte Musevilik de budur zaten. Biz Yahudiler olarak tek bir şeye inanırız: O da

Musevilik ve Tevrat’ın emirlerini uygulamak zorunda olduğumuzdur. Sürgünden kaçmamız yasaklanmıştır. Dürüst vatandaşlar olmalıyız. Bu da Tanrı’nın bize bir emridir. Sürgün ve tapınağın yıkılma vakti geldiğinde dünyanın farklı yerlerine dağıtılmışık ve Tanrı, bulunduğumuz ülkeye sadık vatandaşlar olmamızı emretti. Bizi üç farklı kara parçasına dağıttı ki bu kral Süleyman’ın kitabında olan bir kehanetti. Tevrat bize bunu açıklıyor; üç kıtaya dağıtıldık ve bulunduğumuz ülkelerde sadık birer vatandaş olma emrini aldık. Sürgünü kırmaya teşebbüs etmemeliyiz. Ne kadar zor olursa olsun bu sürgünün Tanrı’dan gelen bir şey olduğunu ve bu sürgünden bizi yalnızca Tanrı’nın çıkaracağını kabul etmeliyiz. İnsanlar bize “sürgünden ayrılmak nedir?” diye soruyorlar. Cevap silahları kuşanıp sürgünden ayrılmak değildir. Bu şekilde olmaz. Biz bunun için sürekli dua ederiz. Her dua kitabımızda bu mevcuttur. İngilizce ve diğer dillere tercüme edilenlerden bunu görebilirsiniz. Evrensel olarak her Yahudi şunu söyler:

“Her millet Tanrıyla bir bağ kuralıdır”. Özlediğimiz, istediğimiz, hasret duyduğumuz bir şey var: Tanrı’nın ihtişamının tüm dünyada ortaya çıktığı, Tanrı’nın dünyada doğaüstü değişiklikler yapacağı gün. Bunu şu an yaşadığımız dünyada kavramak çok zor. Ama beklenen o gün gelecek ve tüm insanlar tek tanrı inancında birleşecekler. Sonra tüm milletler ayağa kalkıp Tanrı’ya hizmet edecekler. Biz bunu sadece bir parça toprak için ya da Makabi’ye sahip olmak için veya olimpiyat takımı bir madalya kazansın diye istemiyoruz. Bunların dindarlıkla hiç alakası yoktur; hatta bu materyalizmdir. Bunun, Musevilikle de alakası yoktur. Biz bunların peşinde değiliz. Bugün olmaz ama yarın olabilir. Uzun vadede ya da kısa vadede, bir gün Tanrı insanın müdahalesi olmadan sürgünü kaldıracak, sadece Yahudiler için değil tüm insanlık için. Hep birlikte kalkıp Tanrı’ya hizmet edeceğiz. Sürgünden çıkmak için tüm teşebbüsler saçmadır ve Yahudi kavramına tamamen zıttır, çünkü bizi sürgüne yollayan Tanrı’dır. Tanrı insanları iyi koruyamıyor demekle Tanrı’yı denklemin dışına çıkarmış ve kü-

çümsemiş olursunuz ki Tanrı bunu yasaklamıştır. Bu çok komiktir, çünkü her insana nefes alabilmeyi bahşederken, Tanrının seni koruyamayacağını nasıl düşünürsün. Bu Musevilğe tamamen zıt bir durumdur.

Yahudiler, bu inançları yüzünden pek çok kez İspanya engizisyonunda sorgulanmış, pek çok sıkıntı ve belalarla karşılaşmıştır. Bu da kitaplarımızda kendine yer bulmuş, belki de biraz toprak (Filistin’de değil) satın almamız gerektiği gündeme gelmiş, ama hahamlar sabır telkin etmiş, Tanrı’nın tüm insanların acısını hissettiğini, bizim sadece O’na ibadet edip dua etmemiz gerektiğini ve Tanrı’ya hizmet ederek O’nun yardımıyla bundan kurtulacağımızı söylemiştir. Bu Yahudiler için bir emirdir. Kusursuz olan Tanrı, bizi iki konu yüzünden dünyaya dağıtmıştır. Bizi sadece bir yere de sürebilirdi. Ama Alman Yahudilerinin liderinin de (modern Yahudiliğin lideri olarak da bilinir ve Siyonist değildir) söylediği gibi “Tapınağımızın yıkılmasına sebep olan günahımızı biliyoruz. Yıllarca karşılaştığımız şiddeti, babası tarafından ıslah edilmek için cezalandırılmış gibi şaşırarak içimize attık. Tevrat’a riayet etmedeki eksikliklerimizin buna sebep olduğunu öğrendik. Milletler arasında bir millet olarak nasıl parlayacağımızı bilmeden dua ettik ve ilahi misyonumuzu daha iyi tamamlayacak bir ruh bulmak için topraklarımızda birliği umut ettik.”

Bir haham der ki; Siyonistlerin Tanrı’yla ve Tevrat’la aralarının iyi olduğunu farz etsek ve eğer amaçlarına ulaşmaları ve toprağı kazanmaları mümkün olsa bile onları dinlememeliyiz. Çünkü kendimizi affettirmek ve sürgünden çıkmak için aşırı derecede yalvarmalıyız; sürgünden zor kullanarak çıkışımız yasak olduğu gibi güç ve fiziksel araç kullanmamız da yasaklanmıştır⁵.

Biz her insanın, Tanrı’ya hizmet etmek için burada olduğuna

5 Daha fazlası için www.NKUSA.org ve Hahamların evrensel bakış açılarını içeren “Sürgün ve Kefaret-Tevrat Yaklaşımı {Exile and Redemption: The Torah Approach}” kitabına bakabilirsiniz.

ve dünyayı miras aldığına inanırız. Bu sadece Yahudiler için geçerli değildir; Tanrı’ya hizmet etmek için Yahudi olmak zorunda değilsinizdir. Tersine biz bir bağ kurduk. 613 emrimiz var ve bu emirlerle ruhban milleti olarak ulusların önünde -Tanrı’ya öykünerek bir ışık olmak istiyoruz. Ama her insan Tanrı’ya hizmet etmeli ve onu anmalıdır ve diğer uluslar için bir ışık olmalıdır. Diğer bir deyişle, “Sadece biz Yahudilerin bir Tanrısı var” demek tamamıyla yanlış bir düşüncedir. Bu diğer kitaplarda da bulunan bir olgudur. Biz Tanrı’ya hizmet etmek ve emirlerine uymak için buradayız. Şunu kabul etmeliyiz ki Tanrı Musa’ya kitabı vermiştir ve çalmasını, öldürmemesini, zina etmemesini, Tanrı’ya ortak koşmamasını emretmiştir.

Siyonizm yaklaşık yüz yıl önce ortaya çıktı ve Theodore Herzl liderliğinde ki Siyonistler şunu söyledi; Anti-Semitizm tüm dünyada almış başını gidiyor. Bizim buna karşı birşeyler yapmamız gerek. Böylece Tanrı’yı denklemden tamamen çıkararak kendi çözümlerini ortaya koydular. Peki, neydi bu çözüm? Herzl, Tanrı’ya inanmazdı ve bir parça toprak bulma peşine düştü. İlk önce Uganda’ya göçü düşündü ama bunun elverişli olmayacağına, kimsenin kendisini izlemeyeceğine ve dinlemeyeceğine kanaat getirdi. Sonuç olarak İsrail topraklarını almaya karar verdiler. Bu fikre tüm hahamlar karşı çıktı ve bunun sapkınlık olduğunu ve yaşanan sürgün durumunun fiziksel güçsüzlükle alakasız olduğunu söylediler. Yine onlar Siyonistleri Musevilği materyalizme, milliyetçiliğe çevirmekle suçladılar. Hahamlar Herzl’in dinden tiksindiğini ve yaptığının kesinlikle yanlış olduğunu savunuyorlardı. Ama bir çok kişi hahamları dinlemedi. Dolayısıyla Siyonistler Yahudileri ve Yahudi olmayanları kendi söyledikleriyle yönlendirdiler. Yahudi olmayanlara, ‘Bakın Tanrı toprakları Yahudiler’e verdi.’ dediler. Biliyorlardı ki, Yahudilerin toprak sahibi olmalarının yasaklandığından haberleri yoktu. ‘Şimdiye kadar gelen Yahudi nesilleri neden bunu yapmadılar? Halbuki onlar iyi Yahudi liderlere sahiptiler. Neden onlar bunu yapmadı?’ diye sormayacaklardı. Kimse

onlar bunu yapmadı?’ diye sormayacaklardı. Kimse fazla soru sormadı ve herkes Kitab-ı Mukaddesi okuyup “Tamam, Kutsal Topraklar Yahudilerindir” dedi ve bunu kabullendiler. Böylece Yahudi olmayanları ve Yahudi olup da dindar olmayanları -ki böyle çok insan var- kandırmış oldular. Böyle yaparak aslında Yahudileri de aptal yerine koydular.

1947’de Başhaham, halen BM arşivinde de bulunan mektubunu BM’ye gönderdi ve İsrail devletinin kurulmaması için istekte bulundu. BM, Filistin’de yaşayan milletlere İsrail Devleti’ne katılmak isteyip istemediklerini soran bir delegasyon gönderdi. Bu delegasyonun yaptığı incelemeye göre Hıristiyan ve Müslümanlar bunu istemediler. Yahudiler de istemedi. Yüzlerce yıldır orada yaşayan Ortodoks Yahudilerin çoğunluğu İsrail devletini istemezken Yahudilerin sadece yüzde beşi İsrail devletini istemişlerdir. Bunu belgeleyebilirim. Baş haham 1947’deki bu mektubunu, İsrail Devleti’nin kurulacağını yakın olduğunu hissederek yazdı. Fakat BM Filistinli Yahudilerin isteklerini görmezden geldi. Çünkü Siyonistlerin sözü Batı medeniyeti liderleri tarafından dinleniyordu. Çünkü onlar Avrupalıydılar. Siyonist liderler *ipso facto* (otomatik olarak) Museviliğin temsilcileri haline geldiler. Kudüs Başhahamı yazdığı mektubunda şöyle demişti; “Kudüs’ün uluslararası bir bölge olarak kalması için yalvarıyorum. Biz burada bir Yahudi devleti istemiyoruz.” Başhaham mektubuna şöyle devam ediyor: “Benimle birlikte olan 60.000 kişi var ve biz Yahudi devleti istemiyoruz” diyor. Adının İsrail olduğundan bile habersiz. Yahudiler için bu kadar mukaddes ve değerli olan bir adam neden bu devletin bir parçası olmak istemiyordu? Üstelik Filistin’le çıkacak çatışmadan da haberi yoktu.

Dünyada Siyonizm’i kabul etmeyen yüzlerce, binlerce insan var. Çünkü küfür olduğunu biliyorlar. Çünkü Siyonizm “Tanrı bizimle değildir” diyor ve Tanrı’nın emirlerini hiçe sayıyor. Hala Tevrat’a sadık yüzbinlerce insan var. Bizde bir kural vardır; İbrahim tekti ve dünyaya kafa tutmuştu, dünyada tek bir Tanrı oldu-

ğunu kabul ediyordu. Eğer siz de tek olsanız bile doğru yoldan gitmekten kaçınmayın.

Bu anlattığım Musevilikdir ve tek bir Musevilik vardır. Tanrı bize davamızdan vazgeçmeyi yasaklamıştır. Dünyada Siyonistlerin döverek ve diğer çeşitli baskılar yaparak yıldımaya çalıştığı yüzbinlerce Yahudi var. Bunları web sitemiz vasıtasıyla göstermekteyiz⁶. Yapılan bu baskılar neticesinde kimilerinin gözü korksa da yapılanlara karşı çıkan pek çok Yahudi bulunmaktadır. İsrail devletinin hızlı ve barışçıl bir şekilde ortadan kaldırılması için Tanrı’ya dua ediyoruz ve sizi de aynı şeyi yapmaya davet ediyoruz. Siyonizm’le Museviliği ayırt edin ve Anti-Semitik olarak suçlanmayın. Bizi barbarlar olarak görmeyin. Tarihi hatırlayın. Biz Müslümanlarla barış içinde beraber yaşamıştık. Siyonizm’in gelişi var olan huzurumuzu bozdu.

Son olarak İsrail devletinin hızlı ve barışçıl bir şekilde ortadan kaldırılması için dua davetimi tekrarlamama ve Tanrı’nın saltanatının tüm dünyayı saracağı ve hepimizin birlikte O’na ibadet ve hizmet edeceğimiz günler için dua etmeme izin verin.

6 <http://www.nkusa.org/>

ANTI-SİYONİZM ANTI-SEMITİZM DEĞİLDİR

Rabbi Ahron Cohen, Manchester, UK

Ben Ortodoks Musevi olarak nitelendirilebilecek bir Yahudi'yim. Ortodoks Musevi demek hayatını tamamıyla eski zaman Museviliği olarak bilinen Judizm'e uygun olarak yaşamaya çalışan bir Yahudi demektir. Burada *Neturei Karta* olarak bilinen ve eksik bir çeviri de olsa 'inanç muhafızları' olarak tercüme edebileceğimiz bir grup adına bulunmaktayım. *Neturei Karta* diğer Yahudilerden ayrı bir taraf yahut organizasyon değildir. Bizler temel olarak birçok Yahudi tarafından da paylaşılan Siyonizm karşıtı belirli bir felsefenin savunucularıyız.

Konuşmamın başlığı olan 'Anti-Siyonizm Anti-Semitizm değildir' şöyle bir bakış açısını da vurgulamaktadır: Anti-Semitizm tasvip edilmeyecek bir düşünce iken Anti-Siyonizm alkışlanması gereken bir düşüncedir ve ben konuşmamda bunun sebebini açıklamayı umuyorum. Bu konu özellikle Filistin'in son durumu ve yükseldiği iddia edilen Anti-Semitizm ışığında bizimle ilintilidir. Ayrıca dünyanın gözleri önünde anlamsız bir şekilde Siyonistlerle Yahudiler, Siyonizmle de Yahudilik denkleştirilmiştir. Bu varsayım çok yanlıştır ve ben bugün bunu belirginleştirmeyi umuyorum. Bu konu üzerindeki tartışma ve müzakereler önemlidir, çünkü bu konu hem Yahudiler hem de Yahudi olmayanlar açısından kafa

karıştırıcı bir hal almaktadır. Diğer taraftan bu konudaki tartışma ve müzakereler, özellikle Yahudiler için bir yerde tıkanma eğilimindedir. Çünkü bu çok duygusal ve hassas bir konudur.

'Anti Siyonizm, Anti-Semitizm değildir' yargısını anlayabilmek için temele dönmek ve kullanılan terimleri anlamak gerektiğini düşünüyorum. 'Semitizm' (ya da Yahudilik denmeli çünkü Semitizm yanlış bir adlandırmadır. Gerçekte demek istediğimiz Yahudi karşıtlığı ya da Musevi karşıtlığıdır) derken ne kastediyoruz? "Anti- Semitizm" demekle ne kastediyoruz? "Siyonizm" ve "Anti- Siyonizm" nedir?

Öncelikle şunu anlamalıyız ki Anti-Semitizm temelde toplumun belirli bir parçasına duyulan nefret ya da kindir. Ve bu kin Museviliğe değil de Yahudi insanlara yöneliktir.

Yahudi dinine duyulan karşıtlık ya da kini, genel olarak insanlara duyulan kinin bir uzantısı yahut tezahürü olarak görüyoruz. Her ne kadar Yahudi dinine duyulan spesifik kin, dini fanatikliğin bir formu olsa da, aslında bu durum bir dine inananların diğer bir dine müsamaha göstermemesi durumudur. Bu durumda müsamahasızlık sadece Yahudi karşıtlığı şeklinde olmamakta, genellikle diğer tüm dinlere yönelmektedir.

Anti-Siyonizm ise bir felsefeye ve bir fikre muhalefettir. Bu muhaliflik en azından başlangıçta insanlardan çok bir fikre yöneltilmişti. Anti-semitizm, Yahudi insanlar varolduğundan beri bulunan mantıksız bir bağnazlıktır. Buna rağmen Anti-Siyonizm ise, sağlam bir fikri alt yapısı olan, belirli hedefleri bulunan mantiki sebeplere dayalı bir karşıtlıktır.

Konuya daha detaylı bir biçimde bakarsak, Museviliğin geniş kapsamlı ve yaygın etkiye sahip bir din ya da bir yaşam biçimi olduğunu görmekteyiz. Buna karşın Siyonizm, nispeten dar ve sınırlı bir kavramdır. Bugün burada sadece genel bir açıklama yapacağım ve Yahudiliğin Siyonizmle de ilgili bazı yönlerini ortaya koymaya çalışacağım.

Şunu belirteyim ki, Siyonizm ve Musevilik kesin olarak birbi-

rine zıttır ve birbirini dışlarlar; ama izin verirsiniz Yahudilik ve Siyonistliği genel ve özeldi bir karşılaştıralım:

Önce Musevilğe bir genel bakış yapalım. Musevilik bize göre topyekûn bir yaşam biçimidir. Bize her şeye kadir olan Tanrı'nın hizmetinde nasıl ahlaklı, dürüst ve dini bir yaşamı sürdürebileceğimizi gösterir. Yaşamımızın beşikten mezara kadar tüm evrelerini etkiler. Bize öğretilen ve inancımız, Kitab-ı Mukaddes'te tarif edildiği gibi dinimizin 3500 yıl önce Tanrı tarafından vahyedildiğidir. Yahudilerin ortaya çıkması da bu dönemde meydana gelmiştir. Tevrat bütün dini gerekliliklerimizle beraber düşünce ve pratikteki dini öğretilerimizin sınırlarını da belirler. Tevrat, Kitab-ı Mukaddes ve Talmud (Musevi şeriatı) olarak bilinen ve bize babadan oğula nesiller boyu aktarılan geniş kapsamlı sözlü öğretileri kapsar.

Diğer taraftan bazı olumlu olduğu düşünülebilecek amaçlarına bakmazsak, Siyonizm, yüz yıl önce Yahudi yaşama biçimiyle bağlarını koparmış bazı seküler Yahudiler tarafından yaratılmış, seküler ve tamamen dine aykırı bir felsefedir.

Böylece Musevilik ve Siyonizm arasındaki ilk genel farkı görmüş oldunuz. Siyonizm sekülerizmdir, materyalizmdir; belli bir dini inancı, ahlakı ya da manevi bir yaptırımı yoktur. Musevilik; fazilet, ahlaki standartlar ve dini inançlar yolunda bir kılavuzdur. Dolayısıyla seküler bir ideoloji olan Siyonizme karşıtlığın, Musevilikle bağı olan insanlara yapılan karşıtlıkla hiçbir mantıksal bağı olamaz.

Fakat izin verirsiniz şimdi Musevilik'in Siyonizm'le ilintili taraflarına da bakalım. Bunlardan ilki "toprak mı ülke mi?" sorusudur. Daha önce de belirttiğim gibi bizim dinimiz, hayatımızın tüm yönlerini kapsayan topyekûn bir yaşam biçimidir. Toprak meselesi de bu alanlardan biridir. Başından beri Tevrat bize öğretmiştir ki belli şartlar altında bize vaat edilmiş topraklar vardır; şimdi Filistin olarak bilinen ve içinde her şeye kadir olanın hizmetinde yaşayacağımız kutsal topraklar.

Peki bu şartlar nelerdir? Temel olarak şöyleydi, manevi, ahlaki ve dini standartlarımızı en yüksek seviyede muhafaza etmeliydik. Bize öğretilen ve önceden anlatılan şuydu ki şartlar yerine getirilmezse Yahudi insanlar sürgün edilebilirdi. Varoluşumuzun yaklaşık ilk 1500 yılında bu topraklar bize verildi. Ama üzülmeye söyliyorum ki şartlar istenilen seviyede yerine getirilemedi ve Yahudiler vatanlarından sürüldü. Son iki bin yıldır Yahudiler her şeye kadir olan tarafından emredilen sürgündeler. Çünkü onlar, kendilerinden beklenen standartları koruyamadılar. Bu sürgün durumu, günümüzde de devam etmektedir.

Semavi hükmümüz olan sürgünü seve seve kabul etmek, ona karşı savaşmamak ya da kendi elimizle bitirmeye çalışmamak inancımızın temel özelliklerinden biridir. Musevilik bize öğretti ki; sürgün durumundan kendi çabamızla çıkmaya kalkışmak ve Filistin'de kendi devletimizi şiddet yardımıyla kurmak kesin bir şekilde yasaklanmıştır. Sürgünün, bu topraklarda yaşayan insanların otoritesini kabullenmek -ona karşı koymak değil- sadece bu toprakların refahını desteklemek anlamına geldiğini düşünüyoruz. Son olarak, yasaklara itaat etmemenin her şeye kadir olan Tanrı'ya karşı bir isyan meydana getirdiğini ve bunun korkunç sonuçlar doğuracağına inanıyoruz.

Peki ya Siyonizm? Daha önce de belirttiğim gibi Siyonizm yüz yıl önce, çoğunluğu seküler olan, dinlerinden vazgeçmiş ama hala "sürgünde olan Yahudi" damgasını taşıyan insanlar tarafından kurulmuştur. Bizim sürgün durumumuzun ilahi hüküm sebebiyle değil de boyun eğen davranış biçimimiz "*Golus sürgün mentalitesi*" sebebiyle olduğunu düşünüyorlardı. Amaçları Yahudiler arasında yeni bir fikir olan Yahudi topraklarında Yahudi ülkesi kurma fikrinin propagandasını yapmaktı. Bu amaçları için seçtikleri topraklar Filistin idi. Fakat bu amaçlarının hiç bir dini sebebi yoktu. Hatırlarsanız bunlar seküler bir gruptu ama muhtemelen Yahudilerin Filistin'e olan tarihî ve kültürel bağlarından faydalanmak istediler. Bu suretle de Yahudi yığınlarını bu yeni fikre çekmeyi düşündüler. Prensipde Yahudi ülkesinin herhangi bir

yerde de olabileceğini düşündüler. Hatta ilk olarak Uganda düşünülmüştü. Sürgünden çıkış yollarını kendi çabalarıyla zorlama arzuları, amaçlarının temelde yatan felsefesi idi.

Açık bir şekilde ifade etmek isterim ki Siyonist ideoloji, yukarıda altı çizilen sürgün karşısındaki Yahudi dini tutumunun karşısındadır ve Yahudi öğretileriyle tamamen zıttır. Aslında, Siyonist ideoloji başlangıç döneminde büyük Yahudi dini otoriteleri tarafından topyekûn bir sapkınlık olarak değerlendirilmiştir. Yani tekrarlarsak, Siyonistlerin Yahudilere bir devlet kurma amacına karşı çıkmak olan Anti-Siyonizm kesinlikle Anti-Semitizm değildir. Daha önce de açıkladığım gibi, Musevilik bu amaca topyekûn bir karşı duruştur.

Yahudiliğin Siyonizm'le ilintili diğer bir yönü Yahudi kimliği ve milliyeti konusudur. Eski dönem Yahudi yaşam biçimi, aslında Yahudi milli kimliği için bir ölçüttür. Kanıtlanabilir biçimde doğrudur ki Yahudi toplumunun bir üyesi olmak -yani bir Yahudi olmak- kişinin diğer pek çok millette olduğu gibi belli bir toprak yada ülkeyle olan bağı şeklinde değil, Musevilik'le olan bağıyla alakalıdır.

Bu, Yahudi halkının iki bin yıl boyunca topraksız olarak dünyanın dört bir yanına dağılmış olmalarına rağmen kimliklerini Museviliğe olan bağlılığın erdemiyile korumaları ile açıklanabilir.

Tabi ki pek çok kişi şunu savunabilir; bugün Yahudilerin büyük bir kısmının hatta diasporada olup da bir toprakla bağları olmayanların, Musevilik'le bir bağları olmamasına rağmen Yahudi kimliklerini muhafaza ettiklerini görüyoruz. Buna rağmen, göreceksiniz ki bu en fazla üç ya da dört nesil geriye gider ve sonunda görürler ki ataları ibadet eden Ortadoks Yahudilerdir. Diğer bir deyişle atalarının Museviliğe bağlılıklarının devam eden ama solan etkisi bir dereceye kadar Yahudi kimliklerini muhafaza etmelerine yardımcı olmuştur. Solan dedim çünkü devam etme etkisi gözden kaybolur. Ataları beşyüz yıl önce Yahudilikten vazgeçmiş olsalardı, bugün kimliklerinin farkında olan Yahudiler bulamayacaktınız.

Siyonist Yahudi kimlik kavramı, tamamıyla seküler, tipik biçimde toprağa bağlı bir milliyetçi kimliktir. Oysa bu Yahudi kimliği değil, tamamıyla farklı olarak bir Siyonist ya da İsrail'li kimliğidir.

Bir kez daha kolaylıkla anlaşılacaktır ki, Siyonist kimliğine karşı olmak Yahudi kimliğine karşı olmaktan tamamen farklıdır. Çünkü bu ikisi farklı kavramlardır. Şu ana kadar yaptığım konuşmalar soyut meselelerden oluşan teolojik konulardır ki bunlar burada bulunan pek çok kişinin ilgisini çekmeyebilir. Buna rağmen Yahudilikle Siyonizm arasında irtibat kurulabilecek başka bir mesele de var ve ben inanıyorum ki bu konu çoğu kimsenin ilgisini çekecektir. Bu da Yahudi dini değerlerinin hümanistliği ile ilgili sorudur.

Yahudi öğretisinin dayandığı temel hümanist değerler insana karşı merhametli ve düşünceli olmaktır. Haklara, mülkiyete ve yaşam hakkına çok titiz biçimde saygılı olmaktır. Bu da Ortodoks Museviliğin Filistin meselesine tam bir adaletle yaklaşarak, topyekûn bir biçimde Filistinlilerin tarafında olduğu anlamına geliyor.

Siyonizm tam olarak bu değerlerin bir antitezidir. Siyonizm amacı doğrultusunda her aracı mübah gören bir anlayış içerisinde hareket eden ve önünde duran Filistinli ve hatta Yahudi bile olsa kimsenin buna engel olmasına izin vermeyen bir ahlaka sahiptir. Siyonistlerin kurucu önderlerinin yazılarından da anlaşılacağı üzere ki bunlar kayıtdır, Siyonistler amaçlarını yerine getirirken yerli Filistin halkını yok etmeyi göze almışlardır. Filistinlilerin hayatları, mülkiyetleri ve özgür iradeleri, fikirleri ve devlet kurma haklarının siyonistlerin devlet kurma amaçları karşısında hiçbir geçerliliği yoktur. Bu bağlamda kendi Yahudi kardeşlerinin refahı bile (fiziksel ya da ruhani olsun) devletin oluşumu ve devamı amacı karşısında ikincil bir öneme sahiptir. İyi bilindiği üzere bu felsefe ile onlar nihayetinde devlet kurmayı başardılar. Bu felsefe bugüne kadar sürmüş ve Filistin'de çatışma ve kan dökmenin ana sebebi olmak-

tan başka bir işe yaramamıştır. Siyonizm'in sahip olduğu ve her zaman sahip olacağı ülkü, yerli halk olan Filistinliler'in üstünde ayrılıkçı bir devleti dayatmaktı ve bu, korkunç bir çatışmayla sonuçlandı. Bu çatışma da hepimizin bildiği gibi dehşetli bir kan dökmeye yol açtı. Radikal bir değişim olmadığı sürece de bu vahşetin sonunun gelmeyeceği de ortadadır.

Burada yeniden tekrarlamak gerekirse, Siyonizm'in anti hümanist tutumlarına verilecek mantıklı ve akılcı bir karşı duruşun ne olursa olsun Anti-Semitizm'in eski bağnazlığıyla hiç bir şekilde ilintili olamayacağı çok açık olarak görülecektir.

Yani Anti-Siyonizm, sözde Yahudi halkının üyesi, ırkçı, faşist kimseler tarafından benimsenen bir felsefeye mantıklı bir karşı duruştur. Anti-Semitizm ise tüm halka karşı olan akıldışı bir bağnazlık ve nefrettir. Bu suretle, Anti-Siyonizm'le Anti-Semitizm'in aynı olabileceğinin hiç bir hayal gücüne sığmayacağı çok ortadadır. Daha önce de hatırlatmıştım ve anlatmaya devam ettikçe daha da açıklığa kavuştuğunu düşünüyorum ki Yahudilik ve Siyonizm birbiriyle uyuşmayan ve taban tabana zıt olgulardır.

Bu Siyonist hareket, dini öğretilerimizden ve genel olarak imandan tam bir vazgeçıştır. Özelde ise sürgün durumumuza olan yaklaşımımızı ve beraber yaşadığımız insanlar arasındaki davranış biçimimizi terk edmiştir. Siyonizm'in devlet formu altında, İsrail olarak bilinen pratikteki sonucu Yahudi inancına ve öğretilerine tamamen yabancıdır. Siyonizm ideolojisi ilahi takdire dayanmaz. Bunun yerine, kanunu kendi eline alıp bir devlet biçimine bürünerek, zorla sonuca ulaşmaya çalışmaktadır. Bu Tevrat'ımızın sürgün durumumuzu benimsememizi istediği ve büyük dini öğreticilerimizin bize kuşaktan kuşağa aktardığı yaklaşıma tamamen terstir. Bunun yanında, Siyonizm, Filistin halkına olan muamelesiyle Yahudilere ait hümanist değerleri de tamamen hiçe sayar.

Buna ek olarak başka bir Siyonist olgu da vardır ve var olmaya devam etmektedir ki; bu da durumu biraz daha karıştırır. Bu, inançlı "dindar" Siyonistlerin varlığıdır. Bu insanlar Yahudiliğe

sadık olduklarını iddia etmelerine rağmen Siyonist, milliyetçi, seküler felsefeden etkilenmişlerdir. Yahudiliğe, amacı Filistin'de kurulan ve genişleyen bir Yahudi devleti kurmak olan, Siyonizm'i yeni bir boyut olarak eklerler. Bu onların büyük inanç coşkunkuluklarını tatmin etmeye çalışmalarıdır. Ben bunu Artı-Judizm {artı Yahudilik} olarak adlandırıyorum. Onlar, bu milliyetçi felsefelerinin Yahudi dininin yapısında var olan bir şey olduğunu iddia ederler ve aldatıcı biçimde, Siyonizm'i, Yahudilik ışığında mantıksallaştırmaya çalışırlar. Bu, temelde İkinci Dünya Savaşı'nda, muhtemelen bu savaş yüzünden geliştirilmiş bir olgudur. Tamamen yıllarca öğretilen Ortodoks Yahudilikten kopuktur. Bu dindar gibi görünen Siyonistler de Filistin halkına olan muameleleriyle Yahudilere ait hümanist değerleri tamamen hiçe sayarlar.

Ama bir problemimiz var. Bu da Siyonistlerin kendilerini tüm Yahudilerin temsilcisi ve sözcüsü olarak göstermeleridir. Onların hareketleri tüm Yahudilere karşı bir husumet uyandırıyor. Sonra da bu husumeti barındıranlar Anti-Semitik olarak itham ediliyorlar. Dolayısıyla, her ne kadar Siyonizm karşıtı olmak ve bununla ilgili suçlar Yahudilere olan nefreti yahut Anti-Semitizm'i ima etmese de, Siyonizm'in yanlışları eski moda Anti-Semitizm'e sebep oluyor. Paradoksal olarak aslında Siyonizm'in kendisi eylemleriyle Anti-Semitizm'e çare olacağına modern Anti-Semitizm'in en büyük sebebi oluyor. Buna ilaveten Siyonizm, gerçekte kendi ortaya çıkardığı Anti-Semitizm'i İsrail devletine göçmen çekmek için bir araç olarak kullanıyor.

Anti-Siyonizm ve Anti-Semitizm arasındaki karışıklık hükümet düzleminde en üst seviyesine ulaşır. Daima beni hayrete düşüren bir şey vardır ki o da Amerika ve İngiltere gibi ulusların İsrail'i 'demokratik devlet' olarak teyit etmeleridir. Aslında İsrail'i tüm bir kavram olarak ele aldığımızda, bütünüyle Anti-demokratik bir devlet olduğunu ve tarihine şöyle bir göz attığımızda Siyonist devletin, şimdi kendisini öven devletlere uyguladığı şiddet yoluyla kurulduğunu (ki İngiltere de bu şiddetin kurbanlarından biridir) görürüz. Özgür dünya II. Dünya Savaşı'nın yanlış politikalarını

ortadan kaldırmak için çaba sarf etti. Fakat İsrail Devleti'ne verdikleri destek bu çabaları tersine döndürdü.

Özetle, Tevrat'a ve Yahudi inancına göre Filistin'i yönetmek için güdülen günümüz Filistin Arap davası, haklı ve adildir. Siyonist dava yanlıştır ve suçludur. Bizim İsrail'e olan bakışımız İsrail'in varlığının yanlış ve gayrimeşru olduğudur.

Şöyle bitirmek isterim; genelde Arapların ve Yahudilerin birlikte yaşayamayacağı söylenir. Tüm dünyaya ve özellikle Arap komşularımıza söylemek isteriz ki, Araplar ve Yahudiler arasında bir düşmanlık veya husumet yoktur. Arap ülkelerinde yüz yıllardır hatta bin yıllardır yaşadığımız şekilde arkadaş ve komşu gibi yaşayabilmeyi diliyoruz. Sorunun kaynağı bu eski ve köklü ilişkiyi bozan Siyonizm'in varlığıdır. Tarihte, durum genellikle şöyleydi; Yahudiler Avrupa'da zulme uğradıklarında pek çok Arap ve Müslüman ülkeye sığındılar. Onlar bize güvenlik, dostluk ve huzur sağladılar bu yüzden bizim Araplara ve Müslümanlara olan tavrımız sadece sıcakkanlılık ve saygı olabilir.

Biz Filistinlileri Filistin'i yönetme hakkı olan insanlar olarak görüyoruz. İsrail olarak bilinen Siyonist devlet var olma hakkına sahip değildir. Varlığının devamı Filistin'deki çatışmanın, ve kan dökülmesinin esas sebebidir. Bu trajik ve içinden çıkılmaz berbat duruma, barışçıl bir çözüm getirilmesi için dua ediyoruz. Belki bu sonuca dünya uluslarının ahlaki, politik ve ekonomik baskıları sebep olur.

Bu akan kan son olsun ve dünya çapında Yahudi olsun olmasın acı çeken masum insanların acılarına bir son verilsin diye dua ediyoruz. Biz siyonizmin fesh edilmesini ve Siyonist İsrail'in barışçıl yöntemlerle ortadan kaldırılmasını temenni ediyoruz. Sadece bu yöntem Filistinli insanların acılarına bir son verecektir. Biz geçmişte olduğu gibi Filistin halkının istek ve emelleriyle tamamen uyum içinde olan bir Filistin devletinin yönetimi altında barış ve huzur içinde yaşamayı bekliyoruz. Belki çok geçmeden tüm insanlığın birbiriyle barış içinde olduğu zamanları hak ederiz.

YAHUDİ GELENEĞİNDE ŞİDDET KULLANIMI ve SİYONİST UYGULAMA

Yakov M Rabkin

‘[...]For its not by strenght that man prevails(Samuel I 2:9)7*’

Güç ve şiddet ve kullanımı Tevrat'a pek de yabancı olmayan bir olgudur. Pentateuch⁸ ve çeşitli Peygamberlerin (Joshua, Judges gibi) muhtelif kitapları şiddetle doludur. Ama bunlar savaşı övmekten çok uzaktır. Yahudi geleneği Tanrı'ya sadakati destekler. Tevrat'ta bahsedildiği gibi Yahudilik zaferlerin ana sebebi olarak askeri kahramanlığı göstermez. Oysa, bugünkü İsrail ordusu -ki bazıları Yahudilik ve Yahudilerle ilişkilendiriyor- dünyadaki en iyi ve en istekli ordu olarak düşünülmektedir. Bu değişim nasıl gerçekleşmiştir?

Kodlanmış Barışçılık

Gelenek, Kudüs tapınağının yıkımını ve takibinde yaklaşık iki bin yıl önce gerçekleşen sürgünü, Yahudiler tarafından işlenen günahlara -ki buna Romalılara karşı silahlı direniş de dahildir-

* Çünkü güçle zafere ulaşamaz insan

8 Eski Ahit'teki ilk beş kitabın oluşturduğu bölüme verilen isimdir. Musa'nın beş kitabı olarak da bilinir.

ilahi bir ceza olarak yorumlamıştır. Bu bağlamda şu inanış önemlidir: “Savaşçılar hahamları dinlemiş olsalardı tapınak hala ayakta olacaktı.” Yahudi geleneği fiziksel şiddeti küçümser. Demirle olan ilişkileri, ki demir eşsiz bir öldürme aracı olarak görülmektedir, bu tavra örnek oluşturur. Demir aletler tapınak yapımında taşları yontmak için kullanılmazdı. Tapınağın sunağıyla ilgili olarak yemekten sonra şükür duası yapılmadan önce pek çok Yahudi bıçakları masalarından kaldırırlar.

Yahudi geleneği, düşmanlıklara karşı alçak gönüllülüğü över. Bu inanış XX. yüzyıl başlarında pek çok seküler Yahudi’yi isyana yöneltti. Adaletsizlik ve zulüm karşısında sabır onları utançla doldurdu ve alınyazılarını kendi elleriyle değiştirmeye yöneltti.

Kurucu Liderler

Rivayetlere göre iki önemli isim, önceleri de daha kişisel ve kozmopolit olan Yahudilik’e nazaran günümüzdeki Yahudiliği yarattılar. İlki *Yohannan Ben Zakkai*, bir Tevrat alimidir ve Kudüs’ün Romalılar tarafından kuşatılması sırasında bir tabuta saklanarak Kudüs’ten kaçmıştır. Politik mücadelenin yerine Tevrat eğitimine yoğunlaşılması gerektiğini savunmuştur.

İkinci kişi ise *Prens Judas*’tır. (135-219). Mişna⁹ editörü olarak büyük saygı duyulan bir kimsedir. Prens Judas’ın hayatının göze çarpan en önemli yönü Talmut’ta bahsedildiği gibi zamanın Roma imparatoru Antoninus’la samimi ve dostane ilişkiler içersinde olmasıdır.

Her iki ismin de (Prens Judas ve Yohannan Ben Zakkai) ortak özelliği işgalci güce karşı uzlaştırıcı bir tutumu savunmalarıdır. Bu figürler silahlı mücadele ya da toplu intiharlarla yok olan vatanseverlerle (Masada ve Gamla) keskin bir tezat durumundaydılar.

9 Yahudilikte medeni hukuk ve ceza hukuku olan Talmud’un ilk bölümü

Yahudiler varlıklarının devamlılığını bu iki “işbirlikçi” hahama borçludur.

Tarih boyunca, bazıları bu barış yanlısı değerlerin Yahudi dünya görüşüne sıkıca bağlı olup olmadığını merak etmişlerdir. Dini polemikler üzerine bir çalışmada İspanyol şair ve alim Judas Halei (1080-c. 1141) Yahudileri barışçılıklarından dolayı öven hahamla karşılıklı bir diyalog sunar. Hazar’ın kralı hahama biraz Sinizm’le (kincilik) cevap verir: “Böyle şeyler özgürce seçilmiş alçak gönüllülükle olur: ama sen çok fazla kontrol altındaydın. Eğer egemenlik kazansaydın sen de öldürecektin.”

Rusya’da Hüsrân ve Şiddet

1861’de, II. Alexandr’ın liberal reformları Yahudi kurtuluşuna öncülük edecek her fırsatı Yahudilere vermiştir. Ama 1881’de bir terörist bombalama Çar’ı öldürdüğünde, liberalizm devri sonlanmış ve bir katliam (Pogrom¹⁰) dalgası bütün Rusya’yı etkilemiştir.

Dünya üzerindeki diğer Yahudi toplulukları şiddet karşısı geleneğe sadık kalıp yaşadıkları toplum içinde silahsız olarak faaliyetlerini sürdürürken, Rusya’da giderek yükselen saldırılara maruz kalan Yahudiler, politik şiddetin cazibesine kapılmışlar ve bu geleekten uzaklaşarak radikal politik partilere akın etmişlerdir.

19. yüzyılın sonlarındaki katliamlar Rus İmparatorluğu’ndaki Yahudi toplumunda güvensizliği derinleştirmiştir. 17. yüzyıldaki daha da zalim ve şiddetli katliamlar sırasındaki Yahudi tepkilerinin aksine gittikçe çoğalan seküler Yahudiler karşılaştıkları acılarla “kalkınma yüzyılı”nın sonunda tüm dini değerlerini yitirmişlerdir. Tevrat’la yollarını ayıran 20. yüzyılın Yahudileri tamamen farklı

10 Pogrom dinsel, etnik veya siyasi nedenlerle bir gruba karşı yapılan şiddet hareketleridir.

bir şekilde tepki vermişlerdir. Kendi davranışlarının kritiğini yapmak ve daha çok tövbe etmek yerine, şiddetten kaçarken gururlarını ön plana çıkarıp direnişi istemişlerdir. Bu gelenekten radikal bir kopuş teşkil etmiştir.

Siyonizm, çok yönlülüğe alışkındır; diğerlerinin yanında Siyon'u kültürel bir mesale olarak gören Ahad Haam'ı ve Filistin'de bir Arap-Yahudi devletini savunan Martin Buber'i de içerir. Ancak, sonuçta galip gelen ve İsrail'in kamu hayatına egemen olan Siyonizm'in farklılıkları, Avrupa milliyetçiliğinin seçkin türlerinden esinlenmiş ve çoğunlukla Rus Yahudiler tarafından ortaya konmuştur.

Siyonizm bu türü ezik, gelenekçi Yahudileri, güçlü, hakkını savunan İbranilere dönüştürmeyi ister. Radikaller, bunun Yahudi'lerin Talmut ve işgalciler altında bükülen bellerini doğrultmaları için gerekli olduğunu beyan etmiştir. Bu liberalleşme sürecinde açık olan şey, güç kullanımına olan inancın artmasıydı. Rusya'nın devrimcileri arasında yaygın olan Nihilizm ve hayatı aşağılama fikirleri, terörizmde hızlı bir artış meydana getirdi ki bu terörizmin hayaleti günümüzde de dünyanın yakasını bırakmamaktadır.

Siyonizm, bir utanç ve aşağılanmış haysiyet ikliminde ortaya çıkmıştır. Her ne kadar Tevrat, yazılı ve sözlü olarak, Yahudileri, tekrar tekrar bireysel ve kollektif gurura karşı uyarsa da, Siyonistlerin aradığı özellikler tam da bunlardır. Onlar, saygı anlayışlarını Avrupai terimlerle bir ülke, bir ordu ve politik bağımsızlık olarak tanımladılar. Siyonist harekete sıra dışı kuvvetini veren ise katliam kurbanlarının acısı değil, Rus toplumuyla bütünleşme umutları katliamlarla kırılan reddedilmiş ricacıların aşağılanmasıydı.

Rus bir yazar olan ve sonradan İsrail'de kültürel bir ikon haline gelen Haim Nahman Bialik intikam ateşini körükleyen kişiydi. 1903 Kışinev katliamının sonrasında yazdığı bir şiirde, geride kalanları kınayan Bialik, utancın onların başını yaktığını savunarak

sadece işkencecilere değil, Museviliğe de isyan etmeye davet ediyordu. Bialik, karıları ve kızları Yahudi olmayan komşuları tarafından tecavüze uğrarken, kendileri pis deliklerinde saklanan erkeklerle sertçe çıktı. Tüm sıkıntıları Yahudilerin davranışlarındaki kusurlara dayandıran gelenekle alay etti: "Yumruklarınızı taşlar gibi savurun cennete ve cennet krallığına karşı." Diğer bir Rus şair olan Brenner de, Bialik gibi dindar bir Yahudi ailesinin çocuğuydu ve o da Yahudi geleneğine karşı isyan etti. Yahudi dua kitabında çok iyi bilinen bir mısrayı kökünden şu şekilde değiştirdi: "Kulak verin ey İsrail, Tanrı sizin sahibinizdir, Tanrı tektir" mısrasını "Kulak verin ey İsrail, göze göz değil! Bir göz için iki göz, ve her aşağılama için onların tüm dişlerini dökün!"

Şeref, gurur, güç ve intikama duyulan büyük arzu; bunlar 20. yüzyılın başında Yahudi bilincine egemen olan yeni kavramlardı. Görünüşteki bu kayma bariz biçimde Yahudi aktivizmine susamış gençlerin gözünde Yahudi tarihini kökünden değiştiren 19. yüzyılın sonlarında gerçekleşmiştir. Yahudi tarihinin seküler versiyonu, Tanrı ve O'nun insanları arasındaki ayrıcalıklı ilişkiyi yok etmiş ve Yahudileri tarihi bir adaletsizliğin kurbanları haline getirmiştir. Bu vizyon eyleme yönelik güçlü bir dürtüyü tahrik etmiştir. Filistin'de de Rusya'da da silahlı Yahudi güçlerin kurucularının çoğu, Yahudileri Musevi geçmişlerinden koparmanın bir yolu olarak güç kullanımının önemini farkına vardılar. Geleneksel Museviliğe olan nefret Siyonizm'in önemli parçalarından biri oldu.

Siyonizm'in Rus boyutu fazla tahmin edilmeyebilir. 1920'lerden beri Sovyetler birliğinden göç edilmesinin yasaklanmış olmasına rağmen 1960'larda İsrail Parlamentosu'nun %70'inden fazlası Rusya doğumlu Yahudilerdi. %13'ü de İsrail/Filistin'de Rus anne babadan doğmuş olanlardı. Rus kökenli Yahudi elitlerinin ortaya çıkışı iki dünya savaşı arasında, ABD'de Yahudi kamusal düşüncesinin Siyonizm lehinde değişmesine katkıda bulunmuş-

tur. Siyonizm'in Rus boyutu kendi kavramlarını, metodlarını ve Diasporanın en güçlü kısmından (ABD Diasporası) aldıkları desteği gözler önüne sererek kendini göstermiştir.

Oylarının çoğunu Rus kökenli seçmenlerden alan İsraili sağ kanat Partileri, siyonist girişimin Rus boyutunu kanıtlamaktadır. Milliyetçi bir parti olan *Modelet*, Filistinlilerin sınır dışı edilmesini talep etmektedir. Ayrıca Rus Yahudilerin tarihi deneyimleri olmasa İsraili Yahudilerin tarihi yazgılarına erişmekte ve bu millete ait yanlısamları arıtmakta yetersiz kalacağını iddia eder. *Modelet*'in duruşu Rusya'da milliyetçiler arasından pek çok hayran kazandı ki bunlar Rus savaşçı ruhunun sadece İsrail'de Rus asıllı İsraililer arasında yaşadığı için övünen kimselerdi. *Modelet*'in Rusça web sitesi II. Dünya Savaşı sloganını "Sovyet anavatanımız için"den "Yahudi anavatanımız için"e dönüştürürken, onun Rusça URL'i Rus ultra-nasyonalist olanıyla nerdeyse aynı (www.nasha-rodina.ru ve www.rodina.org.il) ve her iki site de karşılıklı linkler içeriyor.

Bir Rus savaş gazisi olan Joseph Trumpeldor, Siyonist müfredatta Romantik kahramanlık olgusunun vücut bulduğu kişidir. Yerli Arap nüfusla olan küçük bir çatışmada öldürülmüş ve şu son sözlerini söyleyebilmeyi başarmış: "Anavatan için ölmek ne güzel". Bu söz Masada'da¹¹ yemin haline gelir ve silahlara girişmek için gösterilen azmin sembollerinden biri olur.

Çar tarafından muharebedeki cesareti nedeniyle nişanla ödüllendirilen Trumpeldor, Rus İmparatorluğunda heyecanlı Siyonist

11 Yahudilerin en önemli efsanelerinden birisidir. MÖ 37-34 yılları arasında Yahudilerin Romalılara karşı yaptığı ayaklanmada Ölü Deniz civarındaki bir tepede kurulan bu kale Yahudilerin elinde kalan tek yer olmuştur. Uzun ve kanlı bir kuşatmadan sonra Romalılar kaleyi ele geçirmek üzereyken teslim olmak yerine ölmeyi tercih eden Yahudiler ilk önce hanımları ve çocuklarını öldürüp sonra da kendileri toplu olarak intihar etmişlerdir. 1950'den beri İsrail ordusunun subayları yemin törenlerini bu kalade gerçekleştirmektedir.

gençlik için bir ilham kaynağı olmuştur. Yetenekli Rus yazar ve Siyonist lider Vladmir Jabotinsky, 1923'te, Brit Yosef Trumpeldor (The Josef Trumpeldor Alliance - kısaltılmışı BETAR) ismini alan Bar Kokhba'nın¹² son duruşuna kulak vermiş. Örgüt bir anda güçlü bir askeri yönü olan Siyonist bir eğitim kurumuna dönüşmüştü. 1928'de Tel-Aviv'de Jabotinsky tarafından düzenlenen bir askeri geçit töreninde katılımcıların aşağıladığı Betar şok birimleri, pek çok Filistinli Yahudi'nin sert tepkisini çekti. İzleyiciler onları yuhaladı ve "Militaristler! Generaller!" şeklinde bağurdular. Albert Einstein, 1935'te Betar gençlik hareketini kınayan Hümanist Yahudiler içindeydi ve bu hareketi "Hitlerizm Alman gençliği için ne kadar zararlıysa bu hareket de Yahudi gençler için o kadar zararlı" şeklinde tanımladı. Devrimci Rabbi Stephen Wise öfkesini zamana uygun bulduğu sloganla ifade etti: "Almanya için Hitler, İtalya için Mussolini, Filistin için Jobotinsky!" ve şöyle devam etti: "Bütün Yahudi toplumsal gelenekleri militarizme karşıdır."

Bütün geleneksel Ortodoks hahamlar Siyonizm'i reddettiler. Siyonizm'i, Tevrat'a dayalı bir kimliği, milliyetçi, toprak ve dile dayalı bir kimliğe dönüştürmekle suçladılar. Onlar teolojik olarak askeri hareketi reddetmeye hep birlikte bağlıydılar. Yoel Tietelbaum, The Satmar Rebbe; "Tevrat bütün bir Siyonist devletin hatırına bile olsa bir tek Yahudi'nin kaybına hiçbir şekilde ruhsat vermez" düsturuna inanırdı. Yine Tzaddikim¹³ milletin içinde bile olsa çağımızda Yahudileri savaşa mecbur etmeye kimsenin yetkisi yoktur. Gün gibi aşikar ki, Tevrat bizi barış için elimizden geleni yapmaya ve savaştan kaçınmaya zorlar. Bu günahkar insanlar, Siyonistler, Tevrat'ın bakış açısının tersini yapar ve diğer milletlerle sürekli çekişir. Bu günümüzde Haredi¹⁴ Yahudilerin neden İsrail ordusuna katılmadığını gösteren diğer bir sebep olabilir.

12 Filistindeki Roma egemenliğine karşı yapılan başarısız isyanın lideri.

13 Tevrat'ta pek çok kez geçen dürüst İnsanlar olarak bahsedilen kimseler.

14 Ultra-Ortodoks Yahudiler, dini kuralları uygulamada ve Tevrat'taki emirler konusunda hayli katı olan Yahudiler

Keskin Bir Kırılma

Jabotinsky'nin "saldırgan zihniyeti" (offensive ethos) İsrail'de sadece 1980'lerde açık bir biçimde baskın oldu. Ben-Gurion "savunmacı zihniyeti" (defensive ethos) tercih etti, tezinde güç kullanımını "tehlikeli komşuluk ilişkileri"nde sadece son seçenek, yaşama, hayatta kalma tepkisi olarak kabul etti. Ancak yeni tarihçilerin gösterdiği üzere Ben-Gurion komutasındaki Siyonist ordunun eylemleri daha çok Gurion'un politik rakiplerinin saldırgan zihniyetini yansıttı.

İlk Siyonist göçmenler, mazilerindeki Rusya imajını Filistin gerçeğine yansıtıran "Arap tehdidi" Rus katliamlarının ölüm saçan gölgesine benzetildi. Hareketleri yabancı topraklara göçen her topluluk gibiydi; silahlarını kuşandılar ve yerleşim birimlerini kurdular. II. Dünya Savaşı'nın ardından Avrupalı Yahudilerin yoğun akımı ve Siyonistlerin Shoah¹⁵ yorumları muazzam bir füzyon yarattı: net bir kurban kişilik imajı. İsrail'de sıkça duyulan bir ifade "ein berera" (başka seçenek yok) genel olarak şu anlama gelir; Yahudiler için tek yer İsrail devletidir ve onun Siyonist doğasını korumak için şiddetten başka kullanılacak yol yoktur.

Bin yıllık barışçıl ve ahlak yanlısı Musevi geleneği, Filistin sorununun etkisiyle tükenmektedir. Yahudi toplumunda başarıya ulaşan her kuşak, silahlı güç kullanımında bir öncekinden daha büyük bir belirsizlik içindedir: "beyaz eldivenlerle bir devlet kuramazsınız" diyen Naathan Alterman öncü bir İsraili şairdir ve çarlık Rusya'sında doğmuştur.

Çoğu gelenekçi hahamlar, seküler Siyonist militarizme nefret duyarken, 1967'de kutsal toprakların fethinin körüklemesiyle Siyonistler milliyetçi dindarlardan güçlü destek almıştır. Rus bir haham olan ve İngilizlerin Filistin'e atadığı ilk baş haham

15 II. Dünya savaşı sırasında Nazilerin yaptığı Avrupa'da sivillerin özellikle de Yahudilerin kırımını Ç.N.

Abraham Isaac Kook (1865-1935)'un mistik öğretileri, ölümünden yıllar sonra oğlu tarafından güçlü bir dini militanlık markası yaratmak amacıyla yeniden yorumlanmıştır. Batı Şeria'da, Yeshiva'da¹⁶ öğretmenlik yapan Rabbi Titzak Blau, Musevi kaynakların savaşı öğretmeleri sağlamak için nasıl deforme edildiğini ve toprak sahipliğinin en üstün meta haline nasıl dönüştürüldüğünü göstermiştir. Tıpkı seküler Siyonistler gibi Yahudi geleneğine yabancı olan 'milli onur' ve 'milli gurur' gibi kavramları öven milliyetçi dindarlığı da eleştirmiştir. Blau kabul eder ki "Düşmanca bir Musevilik eleştirisi yapan Friedrich Nietzsche'nin, dolaylı olarak dindar Yahudi toplumunu etkilediğini keşfetmek tam bir ironi olacaktır.

Televizyonda göstermelik dindar Yahudilerin makineli silahlarla görüntülerini düzenli olarak seyredenler, sadece, Musevilik saldırganlık ve militanlığı yaydığı sonucuna varabilirler. Bu tür bir sonuca varılması dünya üzerindeki tüm Yahudiler için kötü neticeler doğurabilir. Bu yüzden hatırlamak önemlidir ki: Siyonizm, Yahudi toplumu içersinde devrimci bir kırılmayı teşkil eder. Yani Yahudilikle ilgisi yoktur. Yahudilikteki şiddet karşıtlığı düşünüldüğünde Siyonizm'de var olan askeri eylemlilik bu kırılmayı gösteren en önemli delildir.

16 Yüksek Talmut öğenim akademisi Ç.N.

AYRIMCI İSRAİL (APARTHEID) ve ULUSAL HÜR İRADE BAĞLAMINDA SİYONİST İDDİA

Uri Davis

Hayatımın büyük bir bölümünü akademik çevrede geçirdim. Burada, Londra Üniversitesi ve SOAS¹⁷ (Doğu ve Afrika Çalışmaları Okulu) konferans salonunda toplandık ve birbirinden farklı inanış ve düşünceleri olan bir izleyici topluluğuyuz. Şimdi umuyorum ki müsaadenizle çok özenli bir sunum yapacağım ve sizden en azından bir süre beni dinlemenizi isteyeceğim. Umarım bu kuramsal yolculuğun sonuçları bize işe yarar ürünler verecektir.

Bu çerçevede bir iki kuramsal ve tanımsal yorumla başlamama izin verin. İlk, konferansı hazırlayanların tanıtıcı yorumları ve Profesör Rabkin'i referans alarak başlamalıyım. Kendimi bir Filistin Yahudi'si olarak tanımlıyorum. Aslında tesadüfen bir Filistin Yahudi'si oldum. 1943'te Kudüs'te Filistin diye adlandırılan bir ülkede doğdum ve doğum belgemim başlığında 'Filistin Hükümeti' yazıyordu. Bunun konuyla ilgisi yok; bu sadece politik bağlamda

anamlı hale geliyor ve savunmam Siyonizm'in eleştirisi şeklinde olacaktır. Ben aslında kendimi Anti-Siyonist bir Yahudi olarak tanımlamak isterim. Fakat burada kimliğimin yansımaları ispat mı edeceğim yoksa Yahudi olarak kimliğimi zora mı sokacağım bilemiyorum. Yahudiliğin 613 emirinin hepsini ya da çoğunu onaylamıyorum ama Yahudi yaşam biçimini tanımlayanları da onaylamıyorum. Demek ki, bu bağlamda eğer Yahudiysem, çok günahkâr bir Yahudiyim.

İnançsızım, en azından Kitab-ı mukaddeste tanımlanan şekliyle tanrıya inançsızım, öyleyse bir Yahudi olarak burada bulunmamı nasıl doğrulayacağım? Kendime göre tatmin edici bir cevabım var ve sizi bu cevap üzerine tartışmaya davet ediyorum. Ben pek çok Yahudi kabilesinden birine mensubum. Yahudi kabileleri bir gökkuşağındaki renkler gibi çeşitlidir; Avrupa Yahudi kabileleri, Arap Yahudi Kabileleri, Afrika Yahudi Kabileleri, Hindistan Yahudi Kabileleri ve ben de tesadüfen tüm bu kabilelerden Aşkenazi¹⁸ Yahudi Kabilesine mensubum. İsrail'deki ana siyasi felsefeye göre, politik siyonizm tarafından radikal kabul edilen biriyim. Aslında politik bilim teorisi ve felsefi açıdan hiç de radikal sayılmam. Ben Fransız ve Amerikan devrimlerinin dini devletten ayıran prensibine inanan biriyim ve bunu birkaç adım öne götürerek milliyetçiliğin ve aşiretçiliğin de devletten ayrı düşünülmesi gerektiğini savunuyorum. Dolayısıyla kabile kimliğimle bir sorunum yok. Bu özel mefhumun içine doğmakla bana miras kalan bazı kültürel yükümlülükleri ayıkladım ve seçtim; bunlardan evrensel insan hakları bildirimleriyle tutarlı olan bölümleri överken -ki bu bölümlerin çok olmadığını da hatırlatmakta fayda var- bu bildirimlerle tutarsız olan kültürel yükümlülüğü ve mirasımı reddettim ve yalanladım. Bu bağlamda size hitap edeceğim ve anlaştığımız üzere ilk bir saatte sunum yapacağım ve sonraki bir saatte de tartışacağız. Sunduğum

17 School of Oriental and African Studies

18 Orta ya da Kuzey Avrupa Asıllı Yahudi Grubu (Ç.N.)

fikirlerimi desteklemenizi yahut reddetmenizi hoş karşılayacağımı bilmelisiniz.

Bir dereceye kadar bana eşlik etmenizi öneriyorum ve istiyorum. Bu tartışmaya yol açacak bir anlatım olabilir ve bazılarınızı yanlış şekilde etkileyebilir ama bana misafir konuşmacı olmamdan ve önceki kayıtlarımdan dolayı itibar edin ve anlatmama izin verin. En azından bu politik siyonist hikâyenin bizi götürdüğü yere kadar gitmeyi teklif ediyorum. Politik siyonistlerin İsrail devletinin bir Yahudi devleti olarak varlığı noktasında ortaya koyduğu savunmanın ana argümanlarından biri, ki bu durumun uzun yıllar Filistin dayanışması dahilinde sertçe tartışıldığını hatırlayacak kadar yaşlıyım; “Yahudiliğin dünya çapında bir halk mı din mi?” olduğu sorusu olmuştur. Bir öğretmen olarak kabul ettiğim ve çok hayranlık duyduğum, şu an hayatta olmayan Haham Emler Berger, muazzam entelektüel ve maddi birikimlerini Musevilüğün sadece bir din olduğunu savunmak için harcamıştır. Ve yine Yahudiliğin bir ırk olduğu düşüncesinin mantık, politik, ahlak ve diğer tüm açılardan yanlış ve asılsız olduğunu savunmak için kullanmıştır.

Emler Berger’e hayran olduğum kadar, bu tartışmayı askıya almayı da istiyorum. Siyonist politik savunmanın ana görüşüne uyararak ‘tamam, hadi Yahudi halkının varlığını kabul edelim’ dersen, sonraki adım şu olacaktır: ‘eğer Yahudi halkı varsa, diğer tüm halklar gibi, bu halkın özgür iradesi hakkı olduğunu da kabul edeceğiz’. Sonra bu tartışma yüzyıllar boyu köpürecek ve ulusal özgür irade hakkı konusuna geleceğiz ve onu da kabul ettikten sonra kendilerine ait bir Yahudi devletleri olacak. Eğer bu konuda iyi bir araştırma yaptırırsanız benim de çok yakından katıldığım yahut parçası olduğum tüm makalelerde ve tartışmalarda bir Yahudi devletinin sert bir muhalifi olduğumu ve Yahudi devletinin doğasının bir ayrımcılık (apartheid) olduğunu savunduğumu göreceksiniz. Ve yeniden belirtiyorum ki en azından bu konferansın amacı doğrultusunda şu düşüncenin doğru olduğunu farz edelim: ‘tamam, eğer Yahudi halkı varsa kendilerini tanımlama hakları,

özgür iradeleri de vardır; Yahudi Devleti kurma hakları da”. Ben yıllardır Birleşmiş Milletler’in Filistin sorunu ile alakalı kararlarınının hep Filistinlileri haklı gösterdiğini savunan kampın üyesiyim; katılsam da katılmasam da tüm BM kararları Filistinlilerin haklarını savunan önemli belgelerdir. Bu sadece 1948 Filistin göçmenlerinin geriye dönüş ve mallarını geri alma hakkını savunan BM 194 sayılı kararıyla sınırlı değildir. Ayrıca BM 181 sayılı kararı da vardır ki bu Filistin ülkesini 3 parçaya ayırmayı önerir; Sadece Yahudi ve Arap Devleti olarak iki parça değil ayrıca bir de uluslar arası BM rejimi tarafından yönetilen Kudüs olarak üç parçaya bölmeyi önerir. Tüm BM çözümleri sebebiye, en azından son 15–20 yılda alınanları ele aldığımızda, şöyle birşey olduğunu görürüz: Filistinin haklarını savunan bu kararlar ile aslında Yahudi devletinin meşruluğunu tescil etmiştir. Bu kararlar destekleyerek dolaylı olarak İsrail’in varlığını kabul etmiş oluyorum. Çünkü Birleşmiş Milletler kararları bağlamında bir Yahudi milleti vardır. Dolayısıyla kendi devletlerini kurma hakları da mevcut olmuş olur.

Burada ilginç bir soru ortaya çıkmaktadır. En azından geçici olarak, yukarıda saydığımız şeyleri, yani Yahudilerin bir millet olduğu, dolayısıyla bağımsız bir devlet kurmaya hakları olduğu varsayımını kabul ederek, şu kritik soruyu soralım: Yahudi halkının haklarını korumak adı altında, ulusal bağımsız bir devlet ve Yahudi devleti olma noktasında ne gibi haklar iddia ediliyor? Eğer Yahudi milletinin varlığı ve bunların ulusal bağımsız bir Yahudi devleti kurma hakları olduğu iddiası ile, bu devletin liderlerine ve askerlerine tüm insanlığa karşı suç işleyip etnik temizlik yapmak, köyde ve kentte yüzlerce yerli mekânı yakıp yıkmak hakkı olduğu iddia ediliyorsa bu doğru kabul edilemez. Böyle bir talebe verilebilecek tek tepki ise direniş olacaktır.

Diğer taraftan tüm bu iddiaları kabul edip sorunun BM kararları ve İnsan Hakları Bildirisi’nin 30. maddesinde vurgulanan değerler dahilinde çözülmesini istiyorsanız işte o zaman bu konuda konuşacağımız şeyler vardır. Bu kararları sadece tanımak yeterli

değildir. Uygulamak da gerekmektedir. Örneğin 1948 Filistinli mültecilerin geri dönüş özgürlüğünü seçme hakkı ile mallarına sahip olma hakları ve BM'in Kudüs kararını da içeren tüm kararlarını uygulamak gibi. Bu şu anlama gelir ki Kudüs İsrail devletinin ölümsüz başkenti değil, uluslararası bir şehir olmalıdır. BM'nin Yahudi devletinin ve Arap devletinin yapısal kesitlerinin, vatandaşlık meselesinin ve anayasal bölümlerinin ana hatlarıyla belirlendiği 181 numaralı kararını uygulamak gerekir. Buradaki kararlar liberal demokratik bir anayasadır. Güney Afrika'nın anayasasına çok benzer. Tabi yeni Güney Afrika'nınkine, ya da ABD anayasasına. Yanlış anlaşılmasın Amerika'nın uygulamalarına demiyorum, anayasasına diyorum. 181 nolu kararda söylenen vatandaşlık koşulları uygulanmalıdır, şöyle ki; Yahudi devleti için ayrılmış topraklarda ikamet eden her birey, Yahudi devleti vatandaşlık haklarına sahip ve BM tarafından Arap devleti için ayrılmış topraklarda ikamet eden her birey de, Arap devleti vatandaşlık haklarına sahip olacaktır.

Bu çerçevede bütün BM kararlarını uygularsanız temelde üç bileşeni olan federal bir düzenleme elde edersiniz: Yahudi devleti, Arap devleti ve uluslararası bir şehir olan 'Kudüs'. Bu yapıların ekonomik bir birlikle birbirine bağlı olacaklarını düşünürsek ki ekonomik bir birliğin neler yapabileceğini hepimiz biliyoruz, bu bağ çok sağlam olacaktır. Bugün Avrupa Birliği bunu açıkça gözler önüne seriyor. Ve demokratik bir anayasa sayesinde yaşanacak muhiti seçme özgürlüğü, konut sahibi olma özgürlüğü elde edilecek. Peki ortaya çıkan nedir? En azından benim kafamda şudur: "Söz konusu senaryo ile bir aile için oldukça elverişli bir çevre" orataya çıkar. Bu çevrede eksik olan tek şey etnik Yahudilerin demografik bir çoğunluğa sahip olmamalarıdır. Bu düzenlemede etnik Yahudilerin demografik çoğunluğu diye bir şey yoktur. Politik Siyonizm'e kaşı iddiamızın düğüm noktası, Yahudilerin bir halk olup olmadığı ya da ulusal bir özgür iradeleri olup olmadığı ya da Yahudi devleti fikrinin kokuşmuş bir fikir olup olmadığı hak-

kında kavramsal bir iddia değildir. Aksine bu Filistin devleti içinde özerk bir mevcudiyet olarak Yahudi kabilelerin demografik çoğunluğunu kanunen ve uygulamada garanti altına alan Yahudi Devleti kurma teşebbüsü haklı mıdır değil midir? Parti'ye göre Politik Siyonizm'e dair ne varsa haklıdır, gereklidir, kaçınılmazdır, ilerici-dir ve aydınlatıcıdır. Çok dikkat etmenizi istiyorum; söylenenleri kabul etmek ayrımcılık yapmaktan baska birsey degildir. Yasada ve uygulamada, herhangi bir bölgede demografik çoğunluğu garanti etmek için yapılan uygulama ayrımcılıktır. Ayrımcılık; devletin elinde mevcut olan yasal araçlarla ayrıcalığı garanti etmek ve uygulamak için kullanılır. Z Kitapları'ndan birkaç yıl önce çıkan kitabım Apartheid İsrail'de ele aldığım gibi ayrımcı İsrail'in durumu tam olarak budur. İsrail'in 1948'de kurulmasından hemen bir on yıl sonra stratejik öneme sahip yasal düzenlemeler yapılarak İsrail-Filistin çatışmasının merkezini teşkil eden toprağın ve yeraltı kaynaklarının kontrolü, İsrail'deki arazi kiralari, toprak-ev sahibi olma ve suya ulaşma hakları ayrımcı bir temelde kanunlaştırıldı ve devletin silahlı güçleri yoluyla uygulandı. Bu durumun pratikteki sonucu 1948-1949 savaşının ardından Filistin ülkesinde yapılan etnik temizlik ve soykırım oldu.

Sınırları açıkça ayrılıp belirginleşen asıl soru şudur: Filistin'deki ayrımcı sistemi, yasada ve uygulamada sağlamlaştırmaya kalkışan göçmen-sömürgeci projenin yanında mısınız karşısında mısınız, doğruluyor musunuz, doğrulayamıyor musunuz, destekliyor musunuz direniyor musunuz?

Siyonizm ya da İsrail yanlısı lobi, ahlaki ve prensip sahibi tartışma arenasındaki yerini çoğunlukla kaybetmiştir. Bu bağlamda üniversiteler ya da kuralcı ve ahlaki değerleri göz önünde tutan ve bir adalet algısına değer veren bütün çevrelerde savunma durumundadırlar. Üniversite kampüslerindeki Siyonist lobinin geri çekilmesi gurur duyulacak bir başarıdır ve bu önemli bir başlangıçtır. Başarı yıllardır pek çok farklı düzlemde, içerde ve dışarıda gelişen Filistin dayanışması sonucu kazanılmıştır. Hem meslek

sendikaları düzleminde hem de öğrenciler düzleminde Filistin halkının kararlı ve kahramanca direnişi olmasa bu başarıya ulaşılamazdı. Bu noktada FKÖ'nün BM tarafından Filistin halkının temsilcisi olarak tanınması da Filistin halkı için önemli bir başarı olmuştur. Hepimizin farkında olduğu üzere FKÖ mücadelesi süresince birtakım başarılar elde edilmiş olsa da bazı dönemlerde başarısızlıklar ve hatalar da yapılmıştır. Bu bağlamda FKÖ sözde Oslo barış görüşmelerine katılarak çok büyük bir stratejik yanlışlık yaparak bir düşünüş periyoduna da girmiştir. Bugün 1967 savaşının hemen ardından gelişen koşullara göre daha zor koşullarla yüz yüzeyiz. Bu zorluk bağlamında, genel olarak Filistin mücadelesinde stratejik olarak umut verici canlanma belirtilerine işaret etmek istiyorum. İsrail devletine gösterilen yabancılaştırma, yaptırım ve boykot kampanyaları bu canlanmaların en önemlilerindedir.

Ben de bütün akademik sendikal ve İsrail devletinin ayrılıkçı hükümetini yabancılaştıracak yaptırımları, boykotları ve diğer bütün çalışmaları desteklemekteyim ki bu hükümet BM Genel Meclisi ve Güvenlik Konseyi'nin birçok kararını çiğnemiş ve gerekenleri yapmamıştır. Biz, biz dememe izin verilen kapsamda biz, BM kararlarının siyonizmi bir ırkçılık olarak teşhis etmesi istenen pasajın kabul edilmemesiyle kitlesel bir başarısızlık kaydettik. Bu kararın tartışıldığı dönemde İsraililer bunu engellemek için çok uğraşmışlardır. Çünkü eğer bu karar geçseydi İsrail'e karşı olabilecek yaptırımlara uluslararası yasal bir zemin hazırlanacaktı. Dolayısıyla, bu bizim kitlesel bir başarısızlığımızdır. Ama biz bu başarısızlıkla ilgilenmek zorunda değiliz. Bizi ilgilendiren uluslararası arenaya daha iyi temeller sunmaktır. Güney Afrika'daki kardeşlerimizin başarısı ile, ayırım karşıtı olarak güçlenen bir temel. Umarım önümüzdeki 10-15 yıl içinde BM'nin Siyonizm'in politik baskılarını insanlığa karşı suç sayan bir kararını sizinle paylaşabilirim.

SIYONİZM'E MUHALEFET: DAYANIŞMA HAREKETİNİN MERKEZ STRATEJİSİ

Ronald Rance

Filistin'deki çatışmanın esas nedeni Siyonizm'in Batı emperyalizmiyle olan ittifakı ve buna karşı olan Arap reaksiyonudur. Bu kuvvetler hep birlikte, Arap dünyasında gerçek demokrasiye yönelen tüm hareketleri veya bölge kaynaklarının bölge halkı yararına kullanılmasını engellemektedir.

Bu ittifakta, Siyonizm yeni bir ideolojiden ya da güçlü bir propaganda ağından daha fazlasıdır. Bölgede gerçek gücü ve tesiri olan, iyi organize olmuş politik bir harekettir. 1948'den önce Siyonist hareket İsrail devletinin altyapısını oluşturan kurumlarını inşa etti. 1948'den beri ise bu Siyonist kurumlar, İsrail devletinin alt yapısını oluşturmuşlardır. Bununla birlikte onlar İsrail halkına değil, hatta İsraili Yahudilere bile değil, hayallerde yaşayan sözde "Yahudi halkı"na karşı sorumludur.

Filistin'in özgürlüğüne ya da dayanışmasına yönelik tüm stratejiler Siyonizm'le çatışmak zorundadır. Ortadaki çatışmayı sona erdirebilecek bir çözüm; İsrail devletinin Siyonist yapılarının yok

edilmesiyle birlikte, Filistin halkına yapılan yanlışların telafisini ve Filistin mültecilerinin dönüşünü gerektirir.

Böyle bir dönüşüm ne İsrail'in savaş suçlarını destekleyen batılı devletlerin yardımseverliğiyle olabilir, ne de kaynaklarını Filistin'i desteklemekte seferber edemeyen Arap rejimlerinin desteğiyle mümkün olabilir. Etkili bir dayanışma sadece kendi devletlerinin İsrail yanlısı politikalarına direnen Batı ülkelerindeki halk güçleriyle ve Filistin'de her gün Siyonizm'e göğüs gerenlerin pratik dayanışmasıyla inşa edilmelidir.

Birkaç hafta önce, bu salonda Siyonizm hakkındaki başka bir tartışmadaydım. Belki de yazar Alan Hart "Siyonizm: Yahudilerin Gerçek Düşmanı" isimli kitabını tanıtırken içinizden bazıları da buradaydı. O buluşma elden kaçırılan bir fırsat olarak beni hayal kırıklığına uğrattı. Katılımcıların (İsraili tarihçi Ilan Pappé hariç), siyonizmi insanların kafalarının içindekinden ziyade maddesel dünyada çalışan (işlem gören) siyasi bir hareket olarak görmelerinin hiçbir mantıklı tarafı yoktu. Hiç kuşkusuz Hart "kabul edilebilir" ruhani Siyonizm ile kabul edilemez Politik Siyonizm arasında göstermelik bir ayırım çizmeyi denedi. Ama bu yanıltıcı şemada bile, Siyonizm basitçe bir ideolojiye ve propaganda ağına indirgenmişti.

Alan Hart'in düşüğüne benzer yanılgıların kurbanı olmamak için Amos Oz'un bu konudaki yorumlarını hatırlayalım; Batıda sık sık "İsrail Şuuru" olarak sunulmasına rağmen, Oz gerçekte İsrail'in Siyonist ana görüşünün beraberinde getirdiği politikanın tam bir yansımasıdır.

Yaklaşık yirmi yıl önce, Hermione Lee'nin sunduğu Kanal 4'ün kitap programındaki röportajında, Lee Oz'a "Emek Siyonizm'i, Dini Siyonizm, Kültürel Siyonizm ve Revizyonist Siyonizm" arasındaki farklar sorulmuştu. Oz'un cevabı şöyleydi: "Bakın şimdi, tüm bu terimler bizim aile içinde kullandığımız kişisel

isimlerdir. Ama ailemizin genel adı Siyonizm'dir. Bir aile olarak dünyaya hitap ediyoruz ve dünyanın da bize bu şekilde hitap etmesini istiyoruz."

Bu yüzden Siyonizm'i politik olarak tanımlamalı ve konumlandırmalıyız. Ancak böyle yaptığımız taktirde onunla yüzleşebilir ve sonunda onu yenebiliriz. Eğer tam olarak İsrail'in Orta Doğu'daki varlığı ve davranışlarını, "İsrail hakkında hoşlanmadığımız ve karşı olduğumuz her şeyi bir araya getirip" bunu Siyonizm olarak etiketlersek, o zaman bu terim özel bir manaya gelemeyecek ve artık faydalı bir tanımlama olmayacaktır. Bizim başlangıç noktamız Siyonizm'in, Filistin'deki olaylarda gerçek bir etkisi olan aktif politik bir hareket olduğunu kabul etmektir. Batılı emperyalist güçler ve Arap işbirlikçileriyle ittifak halinde olan Siyonizm'in, Filistin'i nasıl İsrail'e dönüştürdüğüne, Arap dünyasındaki gerçek demokrasiye giden her yolu nasıl tıkadığına ve bölge kaynaklarının, bölge halkı yararına kullanılmasının nasıl engellediğine bakmalıyız.

Arap dünyası, emperyalizmin etkisiyle, kendi çıkarlarına göre, ekonomik ya da sosyal temeli olmayan bir takım devletlere ayrılmıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünün ardından I. Dünya savaşı sırasında İngiltere ve Fransa, Orta Doğu'da alacakları paylar için bölgeye hücum ettiler. Türklere karşı milliyetçi ayaklanmaları cesaretlendiren Batılılar daha sonra niyetlerini açığa vurdular. Ne verdikleri vaatleri yerine getirmeye niyetleri vardı ne de ABD başkanı Wilson'un ünlü "19 Prensibine" riayet etmeye. Bu, bölge halkının oradaki kaynaklardan uzak tutulmasına hizmet ederek hiçbir bölgesel meşruluğu ve vatandaşlarının çıkarlarını korumak için hareket etmeye niyeti olmayan yerel askeri güçlerin ve liderlerin oluşumunu teşvik etti.

Bu devletlerin bazıları potansiyel güç sahibi komşularını sınırlandırmak için kuruldu. Nitekim Suudi Arabistan İngiltere ile güçlü bağları olan bir feodal monarşiler zinciriyle çevrelenirken,

Kuveyt muazzam petrol rezervleriyle Irak'ın denizle olan bağlantısını engellemek için kurulmuştu. Diğerleri, bilhassa Lübnan, sahte dini-etnik temelleri derinleştirmek ve Arap Birliğinin altını kazımak için kuruldu. Orta Doğunun bu bölünmüşlüğü içinde, İsrail Devleti ve Siyonist hareket anahtar rol oynadı. Bölgede emperyalist otoritenin bölgeyi kontrol etmek adı altında oluşturduğu en önemli araç oldular; çünkü bölgedeki diğer tüm devletlerden farklı olarak, İsrail'in emperyalizmle birlik yaparak onların isteklerini yerine getirmekten başka bir seçeneği yoktu.

Bu stratejik zorunluluk her iki topluluk tarafından da tanındı. 1917'de Kudüs'ün İngiliz Askeri valisi Sir Ronald Storrs, Siyonistlerin İngiltere için öneminden "Potansiyel düşman Arap denizinde, küçük sadık Yahudi platosu" diye bahsederken, Herzl 1895'te Filistin'i şekillendirmeyi "Siyonist bir devlet; Asya karşısındaki Avrupanın bir kalesi, barbarlığa karşı çıkmak için medeniyetin ileri karakolu" olarak tanımıştır.

İsrail, Orta Doğu'nun yama şeklinde oluşmuş politik düzenine karmaşık bir faktör sundu. Bu sadece emperyalizmle sarsılmaz bir ittifak içinde olması bağlamında değil, aynı zamanda bölgede oluşabilecek "radikal" ya da popüler rejimler için de bir tehdit olmasından kaynaklanmakta idi. İsrail'in "Yahudi bir devlet" olarak bölgedeki varlığı, Filistin'in zaptı, bölge kaynaklarını yönlendiren diğer ülkelere karşı saldırganlık, Orta Doğunun ekonomik ve sosyal gelişimini bozma ve bölge genelinde kendi halkı için İsrail ya da emperyalizmden daha büyük bir tehdit olan işbirlikçi ve baskıcı rejimlerin kurulmasının cesaretlendirmesini sağlamıştır.

Ortadoğu'daki özgürleşme İsrail'li Yahudilerin Arap dünyasına entegrasyonunu gerektiriyordu. Bunun aksi olan Siyonist ayrımcılığı tanıyan ve onaylamaya dayanan her yaklaşım, günümüz ayrımcılık (Apartheid) eğiliminin daha bariz şekilde devamlılığı anlamına geliyor. Bu bütünleşme kolay olmayacak, ama bu baskı ve şiddet sarmalını kırmanın ve bölge kaynaklarının Orta Doğu

halkına nasıl daha faydalı bir şekilde kullanılabileceğini düşünmeye başlamanın tek yolu budur.

Siyonist hareket kendini üç ana görev üzerine kurgulamıştır: Filistin'in sömürüsü, Yahudilerin bu işi gerçekleştirmek için silah altına alınması ve emperyal sponsorlar edinilmesi. Tüm bu üç amaçta da dikkat çekecek derecede başarıya ulaşılmıştır.

Şimdi, İsrail ve Siyonizm'e meydan okuma cüreti gösteren herkese Anti-Semitist suçlamalarını yöneltmekten çekinmeyen organize İsrail/Siyonist lobisiyle yüzleştiğimizde, Siyonizm'in çok küçük bir Yahudi düşünce grubunu temsil ettiğini unutmak çok kolaydır.

Biraz evvel dindar Yahudilerin Siyonizm'e yönelttikleri suçlamaları hep beraber dinledik. Ama Siyonizme sadece dindar Yahudiler karşı çıkmadı. Liberal Yahudi Edwin Montagu -İngiliz Hükümetinde zamanının tek Yahudi bakanı- 1917 Balfour Deklarasyonunu "Mevcut hükümetin Anti-Semitizm'i şeklinde tanımladı. Sosyalist Yahudiler -Siyonizmin Avrupalı zorba hükümetlerle ittifakı ile çoğu Avrupalı Yahudi'nin devrimci görüşlerinin baltalandığını görebilen kişilerdi- hatta ilk Siyonistlerin pek çoğu -özellikle Filistin'e yaptığı bir ziyaretin ardından 'eğer Mesih buysa, onun gelişini görmemek için yaşamak istemem' diyen Ahad Ha'am gibiler- tarafından bile muhalefete maruz kalmaktadır.

I.Dünya Savaşı'ndan otuz yıl evvel, Çarlık rejimi Rus kitlelerinin hükümete olan öfkesini bertaraf etmek için Yahudilere karşı katliamları ve ırkçılığı desteklediğinde, yaklaşık iki milyon Yahudi güvenlikleri için Doğu Avrupa'ya kaçtılar. Bunların sadece 50-60.000'i gerçekte Filistin'e gidenlerdi ve bunların yarısı da daha sonra buradan ayrıldı. Siyonist partiler Doğu Avrupa'daki seçimlerde pek de başarılı olamadılar. Aslında II. Dünya savaşı sonunda İsrail kurulana kadar Siyonizm Yahudiler arasındaki hegomonik statüsünü de kazanmış değildi.

Filistin'in sömürgeleştirilmesi şu şekilde başarılı; Siyonistler, sert bir söylem kullanarak 'toprağın fethi' ve 'iş gücünün fethi'ne

değiniyorlardı. Basit bir şekilde ifade edersek bu şu anlama geliyordu; toprağa el konulması sayesinde, oranın sakinlerini kovma ve ekonominin dışında bırakma. Fetih anlamındaki İbranice kelime, Kibush, İbranice'de işgal anlamında kullanılsa da özeld 1967'deki işgal için de kullanılıyor. Biz Anti-Siyonistler olarak İsrail'de 'kahrolsun işgal' diye bağırırken bu aslında bazılarımız için Siyonizm'in geneline karşı net bir slogandı; işgal 1967'de başlamamıştı.

Tekrarlarsak; Siyonist projenin başlangıcında Herzl, bu işgalin doğası hakkında netti. 1895 Haziran'ında günlüğüne şöyle yazdı: "Hudutlar karşısında transit ülkelerde istihdam sağlayarak ve ülkemizdekileri istihdamdan mahrum bırakarak, fakir Filistinli nüfusu burdan uzaklaştırmayı denemeliyiz. Mal sahipleri bizim tarafımıza geçeceklerdir. Hem istimlâk süreci, hem fakirlerin uzaklaştırılması fark edilmeden ve tedbirli bir şekilde yapılmalıdır."

İsrail savunucuları, genellikle elde ettikleri toprakların, satın alma yoluyla olduğunu kastederek; İsrail devletinin kuruluşu olan 1948'den önce bu toprakları ele geçirmelerini haklı çıkarmaya kalkışır. Bu iddia olsa olsa göz boyama olabilir. Filistin'deki toprak sahipliğinin karmaşık yapısı göz ardı edilmektedir. Osmanlı İmparatorluğu süresince, toprağı ekip biçen ve babadan oğula yaşayan aileler nadiren toprak sahip olabiliyorlardı. Toprak aslında çoğunlukla toprağı başında durmayan, topraklarda yaşayanlara bir meta gibi davranan mülk sahiplerinden satın alınıyordu. Ama alışılmış uygulamadaki bir bozulmayla, köylülerin kendileri sonradan gaddarlıkla yerlerinden edileceklerdi. Yahudi ulusal fonundaki Uri Davis'in kitabı için çevirdiğim bazı belgelerin ilk dönem örneklerinde, erken dönem Siyonist memurların günlüklerindeki tasvirleri okuyabilirsiniz.

Bu doğrultuda yerli Filistin halkıyla olan bir çatışma kaçınılmaz değil aksine planlanıp tahmin edilmiş bir durumdu. Birçok yönüyle Siyonist hareket Hollanda ve İngiltere'nin Güney Amerika'da ve yine İngilizlerin Kenya'da oluşturdukları tipik bir

kolonyalist sömürgeçilik hareketine benzemektedir. Bununla beraber Siyonizmi bunlardan ayıran çok önemli bir fark vardır. Siyonistler Filistinlileri sömürmeye gelmemişlerdir: Yerli Filistin Araplarını topraklarından kovmaya ya da yok etmeye gelmişlerdir. Bu bağlamda Moshé Machover'in savunduğı gibi Siyonizmi, Amerikalıların yerli kıızılderili halkları yok etmesi projesine benzetmek çok daha doğru olacaktır.

Siyonist proje ancak büyük sömürgeci güçlerin desteğıyle gerçekleşebilirdi. Siyonist politik hareket ciddi siyasi kurumlar ile somutlaştırıldı. Bu kurumların önde gelenlerinden bir tanesi aslen 1897 Basel Kongresi'nde Theodor Herzl tarafından kurulan Dünya Siyonist Organizasyonudur (World Zionist Organisation, WZO). Bu organizasyonun konferansları düzenli olarak devam etmektedir ve 35.si geçen hafta Kudüs'te yapılmıştır. Oylama şekillerini henüz görmesem de alınan kararların onlarcası "asimilasyonla savaş için bir araya gelmiş strateji", de "acil eylem" gerektiriyordu; "Anti-Semitizm'i ve Anti-Siyonizm'i ve Holocaust'ın red edilmesini yasaklayacak olan kanunlar"ın oluşturulması için; ve "Dünya uluslarının saldırganca ve doğrudan doğruya İran tehdidini ortadan kaldırması" şeklindeydi.

WZO ve İsrail için Yahudi Temsilciliğı (Jewish Agency For Israel), Yahudi Milli Fonu /Leren Keyemet le'israel ve Keren Hayesod/ Birleşik İsrail Çağrısı'nı da içeren ona bağlı kurumlar resmi olarak ve alenen 1952'deki WZO Statü kanunu çerçevesinde ve İsrail'le yapılan sonraki anlaşmayla İsrail devleti ile ittifak halindedir. Gerçekte İsrail'in politik altyapısında WZO'ya verilen pozisyonu İsrail devletinin sınır ötesi parçası olarak tanımlamakla sanırım abartmış olmayız. Teorikte dahi, bu kurum, bir hükümet gibi olmakla beraber; İsrail vatandaşlarına ve orada yaşayanlara ve hatta İsrail'deki Yahudi vatandaşlara karşı dahi sorumlu değildir.

Bu kurumların oluşumu sayesinde birlikte herhangi bir kanun yapma gereksinimi olmadan örtülü bir şekilde İsrail’de topraklarının %90’ından fazlasında yalnızca Yahudilerin yerleşmesine izin veriliyor. Açıkça ayrımcı olan bu kurumların uzantıları sayesinde sağlık, eğitim ve refah koşulları İsrail’de sadece Yahudiler için sağlanırken; Yahudi olmayanlar bu haklardan mahrum bırakılıyorlar. Hükümet açıkça bunu yapmak için herhangi bir ırkçı yasayı yürürlüğe koymuyor. Bu Siyonizm’in pratikte ne olduğunu gösteriyor; “Filistinlilerin mallarının zapt edilmesi ve Filistinlilerin kendi topraklarından sürgünleri.” Bununla beraber kendi topraklarında İsrail vatandaşı olarak kalan Filistinliler (ki bu İsrail nüfusunun %20’sine tekabül etmektedir) de, ayrımcılık ve fakirleştirme politikalarıyla mücadele etmektedirler.

Biz Anti-Siyonistler Siyonist İsrail devletini ortadan kaldırmaya dair konuşmalar yaptığımızda tüm bu düzeni ortadan kaldırmak istediğimizi ima ediyoruz. Filistin çatışmasının çözümü kesinlikle bu yoldan geçer ve Filistinli mültecilerin sürgününe Filistinlilerin topraklarından ayrılmasına ve Siyonist devletin kurumsal ayrımcılığına bir son verilmelidir.

Siyonistlerin bütün bu yaptıklarını lobicilik sayesinde Batılı devletleri politikalarını değiştirmeye ikna etmek sayesinde başardığına inanmak safça bir yanılsamadır. İsrail’e verilen destek rastlantısal değildir, kendi kaynaklarının kontrolü elinde olan ve kendi halkıyla bir arada varolabilecek özgür bir Filistin; ABD için özgür bir Irak kadar hoş karşılanmayacak bir şeydir.

İngiltere’de kurulan bir yardımlaşma hareketi, bazı olumlu çıkarımlara sahiptir: Filistin mültecilerinin dönüşü, İsrail devletinden Siyonist yapının sökülmesi, Siyonist kurumların ortadan kaldırılması ve üniter demokratik ve seküler bir Filistin’in oluşması en temel talepler olmalıdır. Bunlar Orta Doğu’da adalet ve birlikte yaşama isteğine ulaşabilmek için gereken minimum taleplerdir.

Çatışmayı çözmek için Siyonist projenin etkilerini düzeltmeden yapılacak tüm girişimler kesinlikle başarısızlığa mahkûmdur. Ama bu talepler muhtemelen İngiltere hükümetinin kabul edeceği ve yerine getireceği talepler değildir, tabi buna zorlanmadıkları sürece.

Bu taleplerde bulunurken en önemli yardımcılarımız tabi ki kendi politik ekonomik ve sosyal özgürlük ve kurtuluşları için savaş veren güçler olacaktır. Baskı altındaki azınlık toplulukları, işçi ve meslek sendika hareketleri, Anti-emperyalistler ve diğer kurtuluş hareketlerinin destekçilerinin hepsi İngiliz devleti ve onun mütefik ABD’nin gerçeklerine maruz kalmışlardır. Irak’taki savaşa karşı kapsamlı ve organize kitle hareketlerinin Filistinlilerin haklarını destekleme noktasında verdikleri görülmeye değer çaba, bahsettiğimiz bu güçler için çok önemli bir örnektir ve açık bir Anti-emperyalist ve Anti-siyonist duruşun benimsenmesiyle seferber edilebilirler.

Filistin için yapacağımız dayanışmayı, Filistin içinde her gün Siyonizm’le çatışan yerel güçlere vereceğimiz destekle ifade edebiliriz. Son günlerde Filistin toplulukları ve organizasyonları ile İngiltere’deki emsalleri arasında direkt temasa sebep olan ikili hareketlerdeki gelişim olumlu ilerlemelerden biridir. Ayrıca bu grupların mücadelelerine nasıl destek vermemiz gerektiği üzerinde düşünelim.

Örneğin *Ta’ayush*¹⁹ organizasyonu Anti-Siyonist Araplarla Anti-Siyonist Yahudilerin gerçek bir Arap-Yahudi ortaklığı kurmak yoluyla ırkçılık ve ayrımcılık duvarlarını yıkmak için çalıştıkları kökleşmiş bir harekettir. Kuşatma altındaki Filistin toplulukları için maddi destek sağlarken devam eden kuşatmaya karşı da gösteriler yapmaktalar. Her direniş hareketinin sunduğu politik duruşa katılmak zorunda değiliz. Önemli olan bu direniş hareket-

lerinin Filistin halkının baskı altına alınmasına karşı direnişte bulduklarını tanımak ve İsrail toplumu içindeki tamamıyla uzlaştırılmaz derin ayrılıkları terk etmektir.

Bir kere Siyonizm'in hem politik bir hareket olarak hem de bir ideoloji olarak İsrail zulmünün merkezinde yer aldığına farkına varırsak, buna evrensel insani değerler açısından politik olarak karşı konulabilir. Sonra biz de Siyonizm'le gerçekte her gün karşı karşıya olanlarla beraberlik içinde etkili bir hareketi tekrar inşa etmeye başlayabiliriz.

SİYONİZM'E BATILI DEVLETLERİN DESTEĞİ: STRATEJİ İÇİN ÇIKARIMLAR

Les Levidow

Siyonizm projesi, Batılı devletlerden sistematik bir şekilde destek almıştır. ABD'den yılda 5 milyar dolar, İngiltere'den alınan askeri ödenekler (Nükleer silah parçalarına varıncaya kadar), Avrupa Birliği'nden yarı onur üyeliği, bu üyelik sayesinde araştırma ödeneğinden yararlanabilme imkânı, Filistin'in terörizmle suçlanması ve çatışmanın sebebi olarak gösterilmesi ve AB'nin Filistinlileri yanlış partiyi (Hamas) seçtikleri gerekçesiyle toplu olarak suçlamaları... Siyonist Projeye yapılan ve son yıllarda giderek daha geniş bir alana yayılmakta olan bu desteğin açıklaması nedir?

Burada geniş manada 'terörle savaş' ile Siyonist işgal stratejileri arasında paralellikler kurmayı deneyeceğim. Paralellikler Filistin'deki birlik beraberlik ve genelde emperyalist yağmacılığa karşı direniş stratejilerini ilgilendiriyor.

İrkçı ve sömürgeci bir proje olarak, Siyonizm Arap düşmanlığını garantilemişti. Siyonizm her zaman Anti-Semitizmi Yahudi olmayanların doğalarında taşıdığı bir özellikmiş gibi yansıtmaya

çalışmıştır. Bu durumu daha sonraları sömürü durumuna boyun eğmek istemeyen Filistinlilerin yaptıklarının bir direniş olmadığını aksine Anti-Semitizmden kaynaklandığını iddia etmeye kadar vardırımlardır. Buna paralel olarak, Siyonist Proje kültürel bir kategori olarak yerli Arap-Seferad (İspanya ve Kuzey Afrika'da yaşayan gurup) Yahudilerini elimine etme yollarını aramış ve Doğu Avrupa'dan Batılı Anti-Semitik Ashkenazi stereotiplerini benimsemiştir. Hepsine Avrupa sömürgeciliğinin Siyonist modeli olan 'yeni Yahudi' olmaları için baskı yapılmıştır. Aksi halde hepsi devlet düşmanı kabul edileceklerdi.

İsrail maddi ve politik destek için her zaman Batı emperyalizmine bağımlı kaldı. Ahlaksızca aldığı bu desteği tüm Orta Doğu'daki Anti-Emperyalist güçleri bastırarak elde etti. Siyonizm yerli Arap halka ve komşu devletlere yönelik işgale, sömürgeçiliğe ve savaşa her zaman hazırды. İlk zamanlarda, Siyonizm her direnişi 'Arap terörizmi' olarak yaftalama yolunu seçti. Böylece Avrupa sömürgeçiliğine benzeyen kendi barbarlığını kurbanlarına yansıttı.

Sonunda Siyonist Proje, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün yükselişi ve özellikle 1987'de başlayan İntifada hareketinin kitlesel başkaldırısıyla meşruiyet sorunuyla karşı karşıya kaldı. Siyasallaşmış, seferber olmuş Filistin sivil halkı, ırkçı Siyonist devletin 'güvenlik'ine karşı varoluşçu bir tehdit tavrı sergiledi. İsrail, isyanı zaptetmek için Orta Doğu'da daha geniş yankıları da olan politik stratejilerle birlikte, fiziksel baskı, kolektif eziyet, ekonomik hırsızlık ve benzeri şeyleri de kullandı.

İngiltere ve ABD'nin desteğiyle beraber diğer devletler seküler milliyetçi hareketlere karşı bir silah olarak politik İslam fikrini geliştirdiler. Politikayı İslamileştirirken, dini siyasallaştıran gruplar gibi. İsrail bu stratejinin kendine özel bir versiyonunu geliştirdi. Filistin organizasyonları yasal olarak izin almadan yurt dışından yardım alamadılar, devlet sadece Hamas gibi FKÖ'nün

projelerine saldıran, bilhassa kadın eylemcilerin gözünü korkutan örgütlere izin verdi.²⁰

Paralel bir strateji olarak, İsrail işgalcilerle uyum içinde çalışacak alternatif bir Filistin önderi yaratmayı amaçladı. Bu da 19.yy. İngiliz sömürgeciliğindeki dolaylı yönetim stratejisine benzemekteydi. Neticede, Oslo anlaşması çerçevesinde Filistin Milli Otoritesi (Palesteanian National Authority-PNA) oluşturuldu. Bu 'terörizm' diye adlandırılan direnişi gayri meşrulaştırırken, işgali kabul edilebilir hale getirmek için tasarlanmıştı. Emperyalist baskı altında, hayali bir meşruiyetle ikna edilen FKÖ, sınırlarını hiçbir zaman tanımlamayan, doğuştan yayılmacı İsrail devletini tanıdı.

1990'ların ortalarından beri daha fazla Filistinli, Filistin Milli Otoritesi'nin, İsrail kuşatmasının jandarmalığını yaptığını kesin olarak gördü. İşbirlikçi rolü, seküler Filistin Politikasını pek çok kişinin gözünden düşürdü. Filistin Milli Otoritesi Filistinlilere karşı olan temel hizmetlerini yerine getirmezken onun yerine Hamas, halka karşı olan sorumluluklarını yerine getiriyordu. Bunun bir sonucu olarak sahip olduğu İslami söylem seküler Filistin hareketleriye arasında ayrımcılık yaratsa da Hamas işgale karşı direnişte daha güvenilir bir konuma geldi ve daha çok halk desteği kazandı.

Likut Hükümetinin 1990'ların ortalarından itibaren yükselişi ile daha fazla yerleşimci, Batı Şeria'nın parçalanması ve 'tecrit duvarı' inşasıyla Siyonist proje sömürgeçiliğini daha da yaydı. İsrail 'güvenliği' ve 'demokrasi'sini korumak bahanesiyle Filistin sivil halkına 'terörist altyapısı' var diyerek sistematik olarak saldırdı. Hamas'ın yükselişi kullanılarak, 'İslami Terörizm'nden kaynaklanıyormuş bahanesi ile işgale karşı çıkan Filistinlileri dini aşırılık yapmakla suçladılar. Bütün bu yollar ile, 'demokrasiyi' koruma ve

20 Konuşmacının herhangi bir maddi delille destekleyemediği bu iddiasının dikkate değer olmadığı kanaatindeyiz. (Editörün Notu.)

yayma amacı adı altında kalıcı bir savaş arayan “Yeni Amerikan Asrı”nın Neo- Con’ları (yeni muhafazakar) için Siyonist proje bir prototip arz etmektedir.

Aynı şekilde Batı, dünyada yaptığı yağmalamaları, gayri meşru savaşları ve benzer şekilde yaptığı sistematik gaddarlığı haklı göstermek için ‘medeniyetler çatışması’nın tam ortasında ‘terörizm’ karşı bir savunma yaptığını iddia etmektedir. Bu ‘savaş’ sömürgeci, ayaklanma-karşıtı stratejilerden yararlandı ki bu sömürge karşıtı direnişlerin hepsinin ‘terörizm’ olarak adlandırılmasıdır. Ama ‘terörle savaş’ yeni elementlere sahip. Özellikle ‘geri tepme’ efekti: Batı toplumları şu anda ülke dışında çevirdikleri entrikalarda sponsor oldukları ve kullandıkları ‘İslami terörist’ grupların saldırısı altında kaldılar.²¹

Bu durum batı toplumları ve Siyonist projenin birbirlerine daha fazla yakınlaşmaları için onlara fırsat sağladı. Eski İsraili başbakan Netenyahu, 11 Eylül 2001 saldırısında ‘tesadüfi’ olarak New York’taydı ve gazeteciler ona, bu saldırının İsrail için ne manaya geldiğini sordular. “Çok iyi oldu. Bu durum iki toplum arasındaki bağları kuvvetlendirecek. İsraililer terörizmden yıllardır acı çekiyorlar ve şimdi Amerikan toplumu da öyle.” diye cevaplandırdı.

Aynı şekilde, başbakan Ariel Şaron da şöyle demiştir: “Birlikte kötülüğün güçlerini defedebiliriz”. Böylece retorik olarak İsrail ‘terör karşıtı’ kampanyasıyla kendisini batılı müttefiklerine eşitlemiş oldu. Bu eşitleme retoriğın de önüne geçti. Tony Blair’in de dediği gibi işin içinde terörizm olmasa Ortadoğu’da barışı sağlamak daha kolay olurdu. Bu teşhis Siyonist işgale karşı olanlara yönelik bir suçlamaydı. Batı devleti İsrail’in taleplerini benimsemişti. Örneğin “tüm desteklerden yararlanmanın bir şartı olarak

21 Bu konuda Nafeez Ahmet tarafından yazılmış iki kitabı okuyabilirsiniz. The War on freedom and The on Truth ve The London Bombings – An Independent Inquiry (Duckworth, 2006)

Filistinliler terörden vazgeçmelidir” demeleri bunun bir bir kanıtıdır.

Dahası Batılı Devletler Siyonist stratejinin elementlerini kendi eylemleri için sahiplenmişlerdir. Irak’ı işgallerinde, İsrail’den faydalanmışlardır. Mesela etnik ayrımları derinleştirerek direnen topluluklara toplu cezalandırmalar uygulamışlardır. Yine buna paralel olarak, Batılı devletler kendi ülkelerinde yaşayan göçmen Müslüman halka eziyet ederek onları iç sömürgeleri haline getirmişler, böylece onların dış politikada oluşturabileceği muhalefeti yıldırmayı ve bozmayı amaçlamışlardır.²² Devletler politik İslami örgütlerle yakın ilişkiler içinde olmaya çalışırken, aynı zamanda da Müslüman topluluk temsilcilerinden belirsiz bir biçimde ‘aşırılık’ diye tanımladıkları şeye karşı koymak için kendilerine yardım etmelerini talep etmeye devam ettiler. Bu manevraların çeşitli amaçları vardı. Suçu devletin üzerinden atmak, Asya politikasını İslamlaştırmak, gelişimci Müslüman güçleri dışlamak ve tüm nüfus üzerindeki politik gözetlemeyi haklı göstermek gibi.

Tüm bu olanlar neticesinde, Siyonist proje Batılı ülkelerde de ortaya çıkan global, karşı isyancı stratejilerlerin yakın ilgisini çekmiş oldu. Siyonist saldırının ısrarlı tehditlerini durdurmak için muhaliflerin, Siyonist suçlulara ve onların müttefiklerine ödetecekleri bedeli yükseltmeleri gerekecektir. Aynı zamanda muhaliflerin farklı vizyonlardan bir bütünlük oluşturmaya da ihtiyacı olacaktır. Böylece Siyonistlerin yaptığı sömürülenler ve sömürenler arası ayrımcılığa meydan okunacak ve bu durum herkesin için eşit haklara sahip olduğu bir dünyaya dönüşecektir.

Bu analizin, Siyonist işgale tavır alma stratejileri üzerinde etkileri olacaktır. İlk olarak ne yapılmaması gerektiği şöyle sıralanabilir: Mücadele sırasında Müslüman dini eğilimine ve söylemine başvurmak yanlış bir yöntem olacaktır. Çünkü bu Siyonistlerin yaptığı baskı ve zulümleri bir ‘dinler savaşı’ gibi göstermeye zemin

22 Terörle Savaşta Gönüllü Uzmanlar, 2005, www.campacc.org.uk

hazırlar. İşgale karşı olanlar arasındaki politik ayrılıkları yoğunlaştırır ve olayın sömürgecilik temellerinin anlaşılmasını engeller.

Ayrıca Siyonistler, Batılı devletlerin stratejik çıkarlarına ve emperyal yağmalarına hizmet ettikleri için; bu devlet terörünü destekleyen Batılıların insani merhametine başvurmak da yarasız olacaktır.

Bunun yerine, emperyal yağmaya direnenlerin ve ‘terörle savaş’ safatasına hedef olanların tümü arasında içeride ve dışarıda bir birlik inşa etmemiz gerekiyor. Bu ‘savaş’ özellikle Müslümanlara acı çektiriyor ise de Filistinlisi, Kürdü, Kolombiyalı, dini ne olursa olsun direnen herkesi hedef almaktadır. Ortak düşmanımıza karşı, istenen bütünlüğü seküler bir temel üzerinde daha etkin bir biçimde kurabiliriz.

Ek, 2006 Ağustos Başı

Lübnan’daki İsrail yıkımı Siyonist sömürgeçiliğinin, ‘kendini savunma’ tanıdık söylemiyle teröre ve kolektif eziyete dönüştüğünü gösteriyor. Kadim müttefiki İngiltere ile Amerikan devleti ateşkes talebine hemen karşı çıkmışlardır. Çünkü İsrail bu büyük devletlerin politik olarak elini bulaştırmak istemediği kirli işlerini yapıyordu.(1956 Süveyş krizinde İngiltere-Fransa çatışmasını düşünün.) Bunlara karşılık şimdi bir şekilde emperyalistler arası ittifaklar ve rekabetler devam ediyor.

Lübnan’da yapılan yıkımın amacı neydi? İsrail başbakanına göre Amerika başkanının mecazi anlatımını genişleterek, İsrail bizi Tahran’dan Şam’a kadar uzanan şer ekseninden korumaktadır. Benzer bir şekilde İngiliz başbakanı “Bu bölge aşırılık yayıp, demokrasi ve özgürlüğe doğru yol alan süreci altüst ediyor...” Burada ‘aşırılık’ emperyal talana yönelik tüm etkili muhalefeti içine alıyor ve ‘demokrasi’ de özel sektöre kamusal fonları yağmalamaları, hizmetleri özelleştirmeleri, işbirliği için ekonomik rekabette

yelerini almaları, vs. için yardım eden neo-liberal bir rejim manasında kullanılıyor.

Amerikan Dışişleri Bakanına göre, “terörist tehditleri devirmeli, Ortadoğu haritasını yeniden çizmeli, Lübnan’a güney sınırının güvenliğini sağlamakta da yardımcı olmalıyız”. Ya da daha da açık olarak, İsrail analistlere göre, ‘Hizbullah lideri Nasrallah, Arap ülkelerindeki Batı yanlısı tüm liderlerin iktidarda kalmasını imkânsız hale getirilecek’. Belki imkânsız değil ama şimdi iktidarda kalmak daha zor; yeter ki Hizbullah örneğinde olduğu gibi Anti-Emperyalist gerilla güçleri güçlü bir direniş örneği oluştursun.

Tüm bu sebeplerden dolayı, Lübnan devletini emperyalist jandarma haline getirmeyi amaçlayan mevcut yıkım ve kitlesel cinayetler, Batılı devletlerle bağlantılıdır. İsrail saldırganlığı, ırkçı yayılmacık ve Batılı patronlarından kaynaklanan kalıcı terörist tehdidin altını çizmektedir.

“MEDENİYETLER ÇATIŞMASI” BAĞLAMINDA İSRAİL

Michael Warchawski

İsrail devleti, 19. yy. sonlarında Avrupa’da artan modern Anti-Semitizm örneğinde görüldüğü gibi “Yahudi sorunu”na çözüm bulmaya çalışan politik bir hareketin, Siyonizm’in ürünüdür. “Fİlistin Sorunu”, Yahudi sorununu çözmek için Filistin’de bir Yahudi devleti kurarak yapılan tek yönlü bir hamlenin direkt sonucudur ki bu yerli halkın varlığı hesaba katılmadan ve hakları önemsenmeden yapılmıştır.

Etnik bir Devlet İçin Sömürgeci Bir Hareket

Siyonizm iki yönden kesin olarak kendi zamanının -19.yy’ın sonu 20.yy’ın başı- ürünü olan bir ideoloji ve harekettir.

1. Amacı düzleminde:

Politikanın temelini etnik olarak kavramsallaştırılması ve etnik bir devlet yaratma tutkusu

2. Bu amaca ulaşma düzleminde:

Sömürgecilik

Bu bağlamda Siyonizm’in Yahudi dinindeki yahut Yahudi yaşıntısındaki köklerine bakmak tamamıyla yanlış olacaktır. Siyonizm Avrupa siyasal tarihinden ve Modernizm felsefesinden kök salmıştır. Yahudi dini, sadece milliyetçi ideolojiye ve sömürgeci harekete meşruiyet sağlamak için kullanılmıştır. Diğer bütün sömürgeci hareketler gibi Siyonizm de doğası gereği, tek taraflıdır, yerlilerin kaderi ve haklarının sömürge projesi içinde hiçbir geçerliliği yoktur. ‘Yahudi bir devlet kurma’ amacıyla bir proje olarak (kavramın demografik manasında, sadece Yahudilerden bir devlet oluşturmak gibi) Siyonizm etnik temizliği ve ayrımcı öğeleri birleştirir.

Marjinal Bir Eğilim

Siyonizm, Orta ve Batı Avrupa’daki Yahudi topluluklar arasında ortaya çıkmaya başladığında marjinal bir olguydu ve 1933’e kadar da böyle kaldı. Avrupa Yahudilerinin büyük bir çoğunluğu ya dindar ya da sosyalistti. Her iki durumda da Siyonizm’e açıkça karşıydılar.

Dindar Yahudiler için sürgünü sonlandırmak üzere politik bir hareket yaratma fikri, bir tür küfre girmekti. Onlar şöyle bir düşünceye inanıyorlardı: “Tanrı bizi topraklarımızdan çıkardı ve kötü davranışlarımıza bir ceza olarak bizi sürgüne yolladı ve sadece tanrı bizi kutsal topraklara geri götürebilir”. Dahası temelde din dışı bir hareket olarak Siyonizm Hahamlar tarafından kendi hegemonyalarına potansiyel bir tehdit olarak algılandı, diğer bütün modern hareketler, özellikle de sosyalizm gibi.

Yüzyıl başındaki hemen hemen bütün Sosyalist hareketler (sol Poalei Siyon²³ bir istisna idi) Siyonizme karşıydılar. Siyonizmin bir burjuva trendi yahut bir “hayalperest ideoloji” olduğunu düşünüyorlardı. Yahudi sorununun çözüm yolunun ancak demokratik-

23 Siyon işçileri anlamında kullanılır ve Marksist Siyonist Yahudi işçilerin meydana getirdiği bir harekettir.

leşmeyle mümkün olacağına ve bunun da başarılı bir sosyalist devrim neticesinde olabileceğine inanıyorlardı. Bazıları Yahudi sorununun çözümünün kendi asimilasyonları olduğunu düşünürken; diğer bir kısmı da, Bund gibi, ulusal kültürel otonominin çözüm olacağını düşünmekteydi.

Filistin’de Siyonizm marjinal bir düşünce halinde idi. Siyonist kolonileşmenin başındaki önderler bir grup çılgın idealistten başka bir şey değildiler. Çoğunluk bu davetsiz misafirlere karşıydı ve onları rahatsız edici, gerçekten tamamen bağımsız bir çeşit hippie topluluk olarak görüyorlardı.

Nazizm’in Katkısı

Almanya’da Nazizm’in yükselmesi ve daha sonra Avrupa genelinde Nazizm kitlesel terörü, Siyonizm’in akılcı, geçerli ve gerçekçi bir politik seçeneğe dönüşmesi için maddi bir zemin sağladı. Bu dönüşüm iki aşamada gerçekleşti, ilki otuzlarda ve sonra da savaş sonrası dönemde. 1930’lardaki Nazi Anti-Yahudi kanunu ve uygulamaları sadece Filistin’e kitlesel bir göçü getirmede, aynı zamanda Yahudi ekonomisinde ve toplumda yapılacak yatırımlar için nispeten büyük oranlarda sermayeyle birlikte yüksek teknolojik, bilimsel ve entellektüel düzeyde bir göçü getirdi. Hem niceliksel hem de niteliksel olarak Yahudi sömürgesi (Yishuv) ütopyik bir topluluktan modern sosyal bir gerçekliğe dönüştü.

Savaştan sonra Yahudi göçmen kitleleri, Nazi soykırımından hayatta kalanlar, kurulacak olan Yahudi devleti için sadece insan rezervi değil, Yahudi devletini oluşturacak Siyonist Planı destekleyen ‘Uluslararası Toplum’ için sağlam bir argümanı da beraberinde getirdi ki bu toplumlar Avrupa’da barınan yüzlerce, binlerce Yahudi’nin Avrupa’ya entegre olmasından yana değillerdi.

Filistin Araplarının akibetinin ve onların yasal haklarının insani iyliğe inanmayan ve toplumu küçümseyen hesaplar içindeki

uluslararası toplumun berbat vicdanında hiçbir ağırlığı yoktu ve Avrupalı Yahudilerin soykırımında hiçbir payları olmadığı halde, Filistinliler Avrupa’nın Anti-Semitizm kurbanlarının kurbanları haline geldiler.

Ayrım Duvarı

Bölünme, Siyonist ideolojinin kalbindedir. Diğer birçok milliyetçi ideoloji gibi 19. yüzyılın sonunda, Siyonizm homojenlikle normallığı bir kabul etti. Normal bir toplum azınlıkların mümkün olduğunca az olduğu bir toplumdur, normal bir devlet etnik olarak homojen bir devlettir.

Bu sebeple, Siyonizm’e göre, demografik olarak sadece Yahudilerden oluşacak kendi devletlerini kurabilmek için, Yahudiler Avrupa’yı terk ettiler. Bu yüzden böyle bir devlet-İsrail devleti-sadece etnik temizliğin yapıldığı ve yerli Arap halkının büyük bir çoğunluğunun sürüldüğü bir savaşla kurulabilirdi.

Bu bağlamda, mevcut duvar inşa edilmeden önce bile İsrail kendi kendini bir ayrım duvarıyla, bir dizi kanun ve yaptırımla çevirmişti. Uygulamalar devletin Yahudi karakterinin korunmasını ve çevreden kendilerine olabilecek herhangi bir entegrasyonu olabildiğince zorlaştırmayı amaçlıyordu. Ehud Barak’ın korkunç ırkçı tanımıyla -biz ormanın ortasında bir villayız- İsrail’in bir medeniyet adası olarak kendisini barbar çevresinden koruduğunu savunan yaklaşımın bir özetidir.

Bu yaklaşım İsrail’in dünyadaki yeri ve barbar olarak tanımlananlara karşı pozisyonu hakkındaki algılamayı açıkça ortaya koymaktadır.

Barbarlığa Karşı Bir Duvar

Siyonizm politikası başlangıcından beri ve büyük güçlerden gelecek desteğe ulaşabilmek için, bir Yahudi devletinin onlara sağlayacağı menfaate büyük güçleri inandırmaya çalışıyordu. “Mede-

niyeti (Hıristiyan) , barbarlardan (Mülümanlar/Araplar) korumak için bir duvar” sözünü Avrupa güçlerine sunan Theodore Herzl; İngiliz çıkarlarını Araplara karşı korumaya çalışan bir hizmetli... ve Fransa; Haim Weizman Lord Balfour’a ; “ yerli halkın çıkarmayaacağı demir bir duvar” olarak sunuyordu. Kurucu Siyonist ideologlarından biri olan Zeev Jabontinsky ve Haaretz Daily’nin baş yazarı Gershom Shoken bu duvar algılamasını soğuk savaş bağlamında tekrar uyarlayarak İsrail’in varlığını özgür dünyanın komünizmden koruması için bir duvar olarak yorumluyorlardı.

Kendi algılamasına göre, İsrail devleti düşmanca bir çevrede “medeniyet kampı”nın bir uzantısı ve savunucusuydu. Tarihinin büyük bölümünde bu “medeniyet kampı”, “özgür dünya” idi ve ABD’nin önderliğinde “komünist kamp” a karşı ya da, daha küçük kapsamda “üçüncü dünya” ve tüm dünyadaki ulusal serbestlik organizasyonları karşı mücadele etmekteydi.

Yeni Muhafazakâr (Neo-Conservative) Strateji

1981’lerin ortalarında, Sovyetler Birliği’nin çöküşüyle, dünyanın tek süper gücü olarak ABD için yeni bir global strateji düzenlendi. Bu strateji yeni bir global düşman aradı ve bu düşmanı ‘uluslararası terörizm’ olarak tanımladı. Ve bu tanım sonunda ‘İslamcı Terörizm’ le aynı anlama gelmeye başladı. Bu yeni stratejinin yeni muhafazakâr eğilim- arkasındaki beyin takımı ve araştırma merkezleri, Amerikan sağ kanat cumhuriyetçilerinden ve İsrail Likud Parti politikacılarından ve kuramcılarında oluşuyordu. Bu oluşumda İsrail tarafının etkisi çok daha büyüktü ve Amerikan tarafı genelde “Cumhuriyetçi Partinin Likudluları” diye tanımlanıyordu.

Yeni muhafazakârlar arasında, bir akım çok tartışmalı Huntington’un “medeniyetler çatışması” üzerindeki betimsel analizini geliştirerek onu; Yahudi-Hıristiyan medeniyetin İslam’a

yöneltiği hiç bitmeyen haçlı seferlerine dayanan bir stratejiye dönüştürdü. Kademeli olarak, Global (İslami) terörü önlemeye yönelik sonu gelmeyen savaş ile İslamiyet’in aleyhindeki medeniyetler çatışması arasındaki fark neredeyse tarihe karıştı.

Amerikalı meslektaşlarından altı yıl önce, İsraili yeni muhafazakârlar büyük ölçüde provoke ettikleri Izak Rabin suikastıyla birlikte politik gücü ele geçirdiler. Böylece yeni muhafazakar politikalarını George W. Bush’un politik danışmanlarından önce deneme fırsatı buldular. Filistinliler (ve genelde Araplar) terörle yer değiştirdi ve İsrail Arap çatışması, İslami tehdide karşı, devam eden koruyucu bir savaş haline geldi. İsrail kendini koruyordu ve de dünyayı koruyordu; Uluslararası komuoyunu kendisinin teröre (İslam) karşı savunmanın sınır çizgisi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Yaptığı savaşın topyekûn terörü (Filistin halkını) yok etmeye yönelik bir savaş olduğunu ve bunun ‘medeniyet’ korumak için bir gereklilik olduğunu savunuyordu.

2001’de iktidara gelen Bush yönetimi bu kanlı ve vahşi stratejiyi tamamen haklı gösterdi ve destekledi, özellikle de 11 Eylül’den sonra günümüze kadar devam etti.

Bu perspektifte aynı şekilde Filistin’in imhası global, kalıcı ve koruyucu savaşın bir parçasıdır; Batı Şeria’da inşa edilen duvar sadece İsraililerle Filistinlileri ayırmıyor, global bir duvar olarak “medeni dünya” ile (İsrail Avrupa ve Kuzey Amerika gibi) “barbarları” (Filistinlileri, Arapları, Müslümanları nihayetinde tüm “üçüncü dünya” ülkelerini) birbirinden ayırıyor.

Neo-Anti Semitizm - Manipülasyonlar ve Gerçekler

Bu yüzyılın başında, Avrupa’da, özelde Fransa’da bazı Avrupalı Yahudi toplulukların sağ kanat İsrail yanlısı (azınlık) liderleri tarafından, “Neo-Anti Semitizm” in sözde yükselişi büyük bir medya kampanyasına dönüştü. Gerçekte, itibarlı kurumlar tarafın-

dan yapılan tüm ciddi araştırmalar inandırılmaya çalışan eğilimin aksine Avrupa'daki Anti-Semitizm'de bir gerileme olduğunu kanıtladı. Aslında Anti-Semitik görüş ve davranışlardaki mevcut düşüş, Anti-Semitizm'in yükseldiğini savunan yaygara kampanyasını durdurmadı. Aslında bunların Anti-Semitizmi durdurmak gibi bir kaygısı da yoktu; tersine kampanyalarını şu üç ana hedef için yürütmekteydiler:

1. Her eleştiriye Anti-Semitik olmakla suçlayarak, İsrail'in işgal ettiği topraklarda işlediği suçları eleştirmeye cüret eden herkesin ağzını kapamak
2. İsrail karşıtı her türlü Arap ya da Müslüman aktivizmini, Anti-Semitik olarak sunup, gayri meşrulaştırmaktır. (Yeni Anti-Semitizm'in iddiasına göre gerçek tehlike (mevcut) sağ kanat Anti-Semitizmi değil, yeni Müslüman ve solcuların (gizli!) Yahudi-fobilerinin bir Siyonizm karşıtlığı ve ya İsrail politikalarına eleştiri olarak sunulmasıdır.
3. Yahudileri kendi "kabilelerine" (gruplarına) katılmaya zorlamak için; çünkü neo-konservatif dünya algısında herkes bir "kabileye" üye olmalıydı.

Dahası, Avrupa boyunca, Yahudi liderler İsraili sağ kanatla bağlantıdaydı, kendilerini ve temsil ettiklerini (yanlış olsa da) düşündükleri toplumlarını Anti-Müslüman savaşta kendi ülkelerinde ön saflara yerleştirmeye hazırdılar. Anti-Semitizm böyle bir saldırıda ana silah olarak kullanılarak (Fransa'daki Tarık Ramadan meselesi klasik bir örnektir). Sonuçta bazı Müslümanlar-genellikle gençler- Yahudileri asıl düşmanları olarak algılamaya ve muzdarip oldukları ayrımcılık, dışlama ve ırkçılığın sorumlusu olarak görmeye başladılar.

Yahudi-Hıristiyan Medeniyeti'nin kuramcılarının çoğunun Yahudileri kendi savaşlarında öncü olarak kullanan, iyi bilinen Anti-Semitik kimseler olması bir rastlantı mıdır? Mesela Amerikan

cumhuriyetçi partinin Protestan Fundamentalistleri ve Fransız Katolik uç sağ'ın bazı akımları. Kendi sorumluluklarını kendi ülkelerindeki ezilen Müslümanların akıbeti ardına saklarken; Yahudileri kendi savaşlarında ön saflara koyarak alaycı bir şekilde yeni kitlesel bir Anti-Semitizm için zemin hazırlıyorlar. Çok eski bir hikâyesidir: Yahudi liderler düşmanlarıyla işbirliği yaparak kendi mezarlarını kazıyorlar.

Ta'ayush (Birlikte Yaşamak)

Medeniyetler Çatışması'nın tersine, ayırım duvarlarını yıkmak için bir karşı stratejiye yani medeniyetler arası bir birliğe öncelik verilmeli; zira o stratejiler dünyayı yeniden kolonize etmeyi ve global bir ayrımcı sistem kurmayı hedeflemektedir. İsrail/Filistin'de biz bunu Ta'ayush (birlikte yaşamak anlamına gelen Arapça bir kelime) çatısı altında yapıyoruz. Ta'ayush bir Yahudi Arap Ortaklığıdır ve barış ve birlikte yaşama gibi bir illüzyon yaratmayı değil, müşterek bir mücadele ile bunu gelecekte mümkün kılmayı amaçlar.

Ta'ayush dünyada küresel ayrımcı bir sistemi reddeden her kadın ve erkek için bir bayrak olmalıdır ve yeni dünyanın geçmişi ile geleceğini ayıran bir çizgi olacaktır. Bu çizgi, ırklar ve dinler arasında değil, neo-liberal haçlılar ve Bombay'dan Liverpool'a, Porto-Allegro' den Seattle'a, Cenova'ya, Seul'e ve Cenin'e hep beraber "başka bir dünya mümkün" diye bağırarak dünyanın geri kalanı arasındadır. Başka bir dünya için yapılan bu mücadele mümkün olduğunca müşterek ve medeniyetler arası olacaktır. Aksi takdirde kaybetmeye mahkûmdur. Lütfen çok geç olana kadar beklemeyin.